ПОСЛѢДОВАНЇЄ ѠТПЄВАНЇѦ Й ПОГРЄБЄНЇѦ МЇРСКИХЪ ЧЄЛОВЄКЪ

Uítvaart- en Begrafenísdíenst voor overleden

(leken)

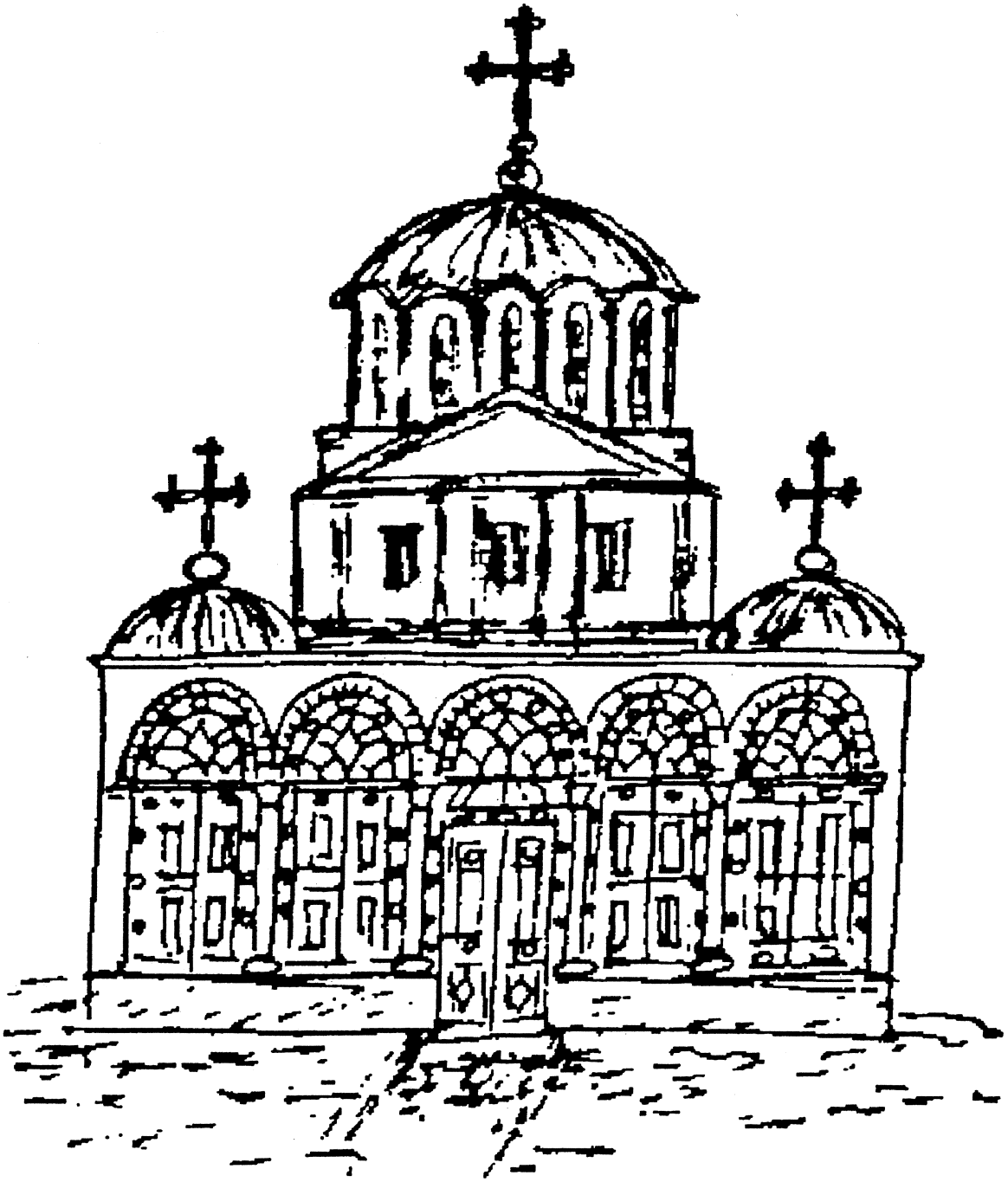

Deze uitgave werd samengesteld door J.J.A.M. Simons
voorheen hoofd van de
Sectie Russische Technisch-Wetenschappelijke Literatuur
van de
Bibliotheek Technische Universiteit Eindhoven

Eindhoven 1999

VOORWOORD

Bij Nederlandse koorleden en andere belangstellenden bestaat reeds lang behoefte aan een boekje dat teksten van de uitvaart- en begrafenisdienst voor leken bevat.
Op grond hiervan, en eigenlijk ook uit nieuwsgierigheid naar wat er, behalve de gebruikelijke gebeden bij uitvaart en begrafenis voor leken, nog méér in staat, is in dit boekje het *gehele* betreffende gedeelte uit het Trebnik overgenomen en de vertaling erbij gezocht.
Hoewel de dienst voor een overledene in de praktijk *nooit onverkort* wordt gehouden, leek het toch zeker de moeite waard om eens met de rijkdom en schoonheid van de inhoud van *alle* teksten kennis te maken.
Een uitgebreide inhoudsopgave van de Kerkslavische tekst met fonetische transcriptie vergemakkelijkt het opzoeken.
Vanaf blz. x worden diverse 'bronnen' aan het woord gelaten.

De Kerkslavische tekst is ontleend aan:
Trebnik, Tsjast 2. Tipografija kriptoferratskija obiteli. Rim. 1946.
(Drukkerij van het klooster *'Grotta Ferata'.* Rome 1949)
De Nederlandse vertaling is nagenoeg geheel ontleend aan:
Sacramentarion; Sacramenten en Wijdingen der Orthodoxe Kerk. 1969. Uitg. Nederlands Orthodox Klooster St. Jan de Doper. Den Haag.

Zowel in de Kerkslavische als in de Nederlandse tekst zijn de grammaticale vormen voor de leesbaarheid in het mannelijk enkelvoud (msg.) gehouden. De betreffende tekstgedeelten zijn daarom tussen [teksthaken] geplaatst. Hierdoor wordt men erop attent gemaakt dat op deze plaatsen ook vormen in het vrouwelijk enkelvoud (fsg.) of in het meervoud (mfpl.) gelezen kunnen worden.

Dit pretentieloze boekje is een *eerste versie.* Excuses daarom voor eventuele onvolmaaktheden. Het bevat in elk geval geen herhaald voorkomende *verwijzingen* naar andere bladzijden.

Dank aan het Nederlands Orthodox klooster *St. Jan de Doper* te Den Haag en aan het Orthodox klooster *Geboorte van de Moeder Gods* te Asten voor hun bereidwilligheid bij het aanleveren van ontbrekende teksten en vertalingen.
Dank ook aan *mw drs E.P. Engelenberg* en de heer *H. Sterenberg* voor hun gewaardeerde raad en aanwijzingen bij de totstandkoming van dit werkje.
Dank echter vooral aan mijn echtgenote, *Netty,* die het mij mogelijk maakte dit werkje te realiseren.

Eindhoven, Feest van Transfiguratie, 6 augustus, 1999

J.J.A.M. Simons

Ѻ҆главле́нїе

стр.

Inhoud	ii
Inleiding	x
Herdenking van de overledenen	xiii
Uitvaart en begrafenis	xiii
Panichida	xiv
Johannes Damascenos	xv
Opmerkingen bij 'Gebeden in het huis van de overledene'	xvi
<u>Моли́твы въ домꙋ̀ оу҆со́пшагѡ</u>	002
Благослове́нъ Бг҃ъ на́шъ; Свѧты́й Бо́же; Пресвѧта́ѧ Тр҃це; О҆́ч҃е на́шъ...	002
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ...	004
Въ поко́ищи твое́мъ, Гд҃и...	004
Ты є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ...	004
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ дв҃о...	004
Є҆кте́нїѧ: Поми́лꙋй на́съ Бж҃е...	004
Честнѣ́йшꙋю херꙋвы́мъ...	008
Живы́ми и҆ ме́ртвыми ѡ҆блада́ѧ Хр҃то́съ и҆́стинный Бг҃ъ на́шъ... (ѿпꙋ́стъ)	008
bevestiging van de 'krans' op het hoofd van de overledene	008
Ст҃ы́й Бж҃е, ст҃ы́й Крѣ́пкїй, ст҃ы́й Безсме́ртный поми́лꙋй на́съ...	008
<u>Ѿпева́нїе въ хра́мъ</u>	010
Ѱало́мъ ч҃: Живы́й въ по́мощи вы́шнагѡ...	010
Ѱало́мъ рі҃і (кади́зма з҃і)	012
Ѱало́мъ рі҃і – Пе́рваѧ статїѧ̀: Блаже́ни непоро́чнїи въ пꙋ́ть...	012
Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гд҃ꙋ помо́лимсѧ...	012
Ѱало́мъ рі҃і – Втора́ѧ статїѧ̀: Рꙋ́цѣ твои̇̀ сотвори́стѣ мѧ̀...	016
Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гд҃ꙋ помо́лимсѧ...	016
Ѱало́мъ рі҃і – Тре́тїѧ статїѧ̀: При́зри на мѧ̀, и҆ поми́лꙋй мѧ̀ по сꙋдꙋ̀...	018
Тропарѝ съ припѣ́вами:	020
Свѧты́хъ ли́къ ѡ҆брѣ́те и҆сто́чникъ жи́зни...	020
А҆́гнца бж҃їѧ пропове́давше...	020
Въ пꙋ́ть оу҆́кїй хо́ждшїи приско́рбный...	020
О҆́бразъ є҆́смъ неизрече́нныѧ твоеѧ̀ сла́вы...	022
Дре́вле оу҆́бѡ ѿ не сꙋ́щихъ созда́вый мѧ̀...	022
Оу҆поко́й Бж҃е раба̀ твоего̀, и҆ оу҆ченѝ є҆го̀ въ ра́й...	022
Трисїѧ́тельное є҆ди́нагѡ бж҃ества̀...	022
Ра́дꙋйсѧ чи́стаѧ, Бг҃а пло́тїю ро́ждшаѧ...	024

Titel	blz.
Inhoud	ii
Inleiding	x
Herdenking van de overledenen	xiii
Uitvaart en begrafenis	xiii
Panichida	xiv
Johannes Damascenos	xv
Opmerkingen bij 'Gebeden in het huis van de overledene'	xvi
GEBEDEN IN HET HUIS VAN DE OVERLEDENE	002
Blagoslowjén Bóg násj; Swjatyj Bózje; Prjeswjatája Tróitse; Otsje násj...	002
So dúchi práwednyx skontsjáwshichsja...	004
W pokóisjtsji twojém, Góspodi...	004
Ty jesì Bóg, sosjédyj wo ád...	004
Jedína tsjístaja i njeporótsjnaja djéwo...	004
Pomíluj nás Bózje ... (Grote litanie)	004
Tsjestnéjsjuju cheruwím...	008
Zjiwymi i mértwymi obladája Christós ístinnyj Bóg násj... (otpúst)	008
bevestiging van de 'krans' op het hoofd van de overledene	008
Swjatyj Bózje, swjatyj Krépkij, swjatyj Bezsmértnyj, pomíluj nás...	008
DE UITVAARTDIENST IN DE KERK (Otpjewánië)	010
Psalm 90: Zjiwyj w pómosjtsji wysjnago	010
Psalm 118 (kafisma 17):	012
Psalm 118 - 1e stasis: Blazjéni neporótsjnyj w pútj...	012
Páki i páki ... (Kleine litanie)	012
Psalm 118 - 2e stasis: Rútse twoì sotworístje mja...	016
Páki i páki ... (Kleine litanie)	016
Psalm 118 - 3e stasis: Prízri na mjà i pomíluj mjà...	018
TROPAREN MET KEERVERZEN	020
Swatych lík obrétje istótsjnik zjízni...	020
Agntsa bózjiji propowédawsje...	020
W pútj úzkij chózjdsjii priskórbnyj...	020
Obraz jésmj neizrjetsjénnyja twojejà sláwy...	022
Drjéwlje úbo ot nje súsjtsjich sozdáwyj mjà	022
Upokój Bózje rabà twojegò...	022
Trisijáteljnoje jedínago bozjestwà...	022
Rádujsja tsjístaja, Bóga plótiju rózjdsjaja...	024

Ѻ҆главле́нїе

стр.

Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ... 024
Поко́й, Спа́се на́шъ... 026
Ѿ дѣ́вы возїѧ́вый мі́рꙋ Хрⷭ҇тѐ Бж҃е... 026
Ѱало́мъ и҃: Поми́лꙋй мѧ̀ Бж҃е по вели́цѣй ми́лости твое́й... 028
Канѡ́нъ – пѣ́снь а҃ 030
Ꙗ҆́кѡ по сꙋ́хꙋ пѣшеше́ствовавъ І҆сра́иль... 030
Въ небе́сныхъ черто́зѣхъ... 030
Оу҆краше́й всѧ́ческаѧ, живо́тное смѣше́нное... 032
Раѧ̀ жи́телѧ, и҆ земледѣ́лателѧ... 032
И҆́же ѿ ребра̀ созда́вый є҆́вꙋ... 032
Канѡ́нъ – пѣ́снь г҃ 032
Нѣ́сть свѧ́тъ ꙗ҆́коже Ты̀, Гдⷭ҇и бж҃е мо́й... 032
Зако́ннѡ пострада́ша твои̑ мꙋ́ченицы жизнода́вче... 034
Наказа́въ пе́рвѣе мно́гими чꙋдесы̀... 034
Ѿ текꙋ́щихъ непостоѧ́тельныѧ тли̑... 034
Нѣ́сть непоро́чна, ꙗ҆́коже ты̀ пречи́стаѧ Богома́ти... 034
Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ... 036
Вои́стинꙋ сꙋета̀ всѧ́ческаѧ... 038
Всесвѧта́ѧ Бцⷭ҇е, во вре́мѧ живота̀ моегѡ̀ не ѡ҆ста́ви менѐ... 038
Канѡ́нъ – пѣ́снь д҃ 040
Хрⷭ҇то́съ моѧ̀ си́ла... 040
Премꙋ́дрости бо́льшее ꙗ҆влѧ́ѧ позна́нїе... 040
Неизрече́нныѧ сла́вы твоеѧ̀... 040
[Пою́ща] прїими̑ боже́ственнꙋю держа́вꙋ твою̀... 040
Прїѧ́телище пречи́стое... 040
Канѡ́нъ – пѣ́снь є҃ 042
Бж҃їимъ свѣ́томъ твои́мъ бла́же... 042
Ꙗ҆́кѡ всепло́дїе сваще́нное... 042
Небе́снагѡ пребыва́нїѧ... 042
И҆́же є҆ди́нъ є҆стество́мъ животво́рецъ... 042
Крѣ́пость и҆ пѣ́нїе... 042
Канѡ́нъ – пѣ́снь ѕ҃ 044
Жите́йское мо́ре... 044
На крестѣ̀ пригвожда́емъ... 044
Неизрече́ннꙋю сла́вою твое́ю... 044
И҆сто́чникъ жи́зни сы́й... 044
Въ зе́млю возврати́хомсѧ... 044

Titel	blz.
Paki i paki ... (Kleine litanie)	024
Pokój, Spásje násj...	026
Ot djéwy wozsijáwyj míru Christjè Bózje...	026
Psalm 50: Pomíluj mjà Bózje...	028
KANON - PJESNJ 1:	030
Jáko po súchu pjesjesjéstwowaw Isráilj...	030
W njebjésnych tsjertózjech...	030
Ukrasjéj wsjátsjeskaja...	032
Rajà zhítjelja i zjemledjélatjelja...	032
Izje ot rjebrà sozdáwyj Jéwu...	032
KANON - PJESNJ 3	032
Njéstj swját jákozje Ty, Góspodi Bózje mój...	032
Zakónno postradásja twoì mútsjenitsy zjiznodáwtsje...	034
Nakazáw pjérwjeje mnógimi tsjudjesy...	034
Ot tjekúsjtsjich nepostojáteljnyja tlì...	034
Néstj njeporótsjna jákozje ty pretsjístaja Bogomáti...	034
Paki i paki ... (Kleine litanie)	036
Woístinu sujetà wsjátsjeskaja...	038
Wseswjatája Bogoróditse, wo wrémja zjiwotà mojegò nje ostáwi menjè...	038
KANON - PJESNJ 4	040
Christós mojà síla...	040
Premúdrosti bóljsjeje jawljája poznánije...	040
Njeizrjetsjénnyja sláwy twojejà...	040
[Pojúsjtsja] priimì bozjéstwennuju derzjáwu twojù...	040
Prijátjelisjtsje pretsjístoje...	040
KANON - PJESNJ 5	042
Bózjiim swjétom twojím blázje...	042
Jáko wsjeplódije swasjtsjénnoje...	042
Nebjésnago prjebywánija...	042
Izje jedín jestjestwóm zjiwotwórjets...	042
Krjépostj i pjénije...	042
KANON - PJESNJ 6	044
Zjitjéjskoje mórje...	044
Na krjestjè prigwozjdájem...	044
Njeizrjetsjénnuju sláwoju twojéju...	044
Istótsjnik zjízni syj...	044
W zjémlju wozwratíchomsja...	044

Ѻ҆главле́нїе

стр.

Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ... 046
Со свѧты́ми оу҆поко́й Хрⷭ҇те... 048
Са́мъ є҆ди́нъ є҆сѝ безсме́ртный... 048
Со свѧты́ми оу҆поко́й Хрⷭ҇те... 048
Канѡ́нъ – пѣ́снь з҃ 050
Росода́тельню оу҆́бѡ пе́щь содѣ́ла а҆́нгелъ... 050
И҆зба́вльшїисѧ твое́ю кро́вїю... 050
Свирѣ́пеющꙋю сме́ртъ оу҆мертви́лъ є҆сѝ... 050
Воѡдꙋши́вый мѧ̀ человѣ́ка вдохнове́нїемъ... 050
Превы́шши всѧ́кїѧ тва́ри... 050
Канѡ́нъ – пѣ́снь и҃ 052
И҆зъ пла́мене преподо́бнымъ ро́сꙋ и҆сточи́лъ є҆сѝ... 052
Крѣ́пко по́двиги показа́вше... 052
Свѧще́ннѣ житїѐ ѡ҆ста́влшыѧ вѣ́рныѧ... 052
Ны́нѣ въ землѝ кро́ткихъ всѧ̑ водорѧ́тисѧ... 052
Всѝ тѧ̑ блажи́мъ всеблаже́ннаѧ... 052
Канѡ́нъ – пѣ́снь д҃ 054
Бг҃а человѣ́комъ невозмо́жно ви́дѣти... 054
Наде́жда мꙋ́ченикѡвъ ли́ки оу҆крѣпѝ... 054
Свѣ́тлагѡ и҆ боже́ственнагѡ полꙋчи́ти сїѧ́нїѧ твоегѡ̀... 054
Сы́й є҆стество́мъ бла́гъ и҆ благоꙋтро́бенъ... 054
Сѣ́нь свѧтꙋ́ю чи́стаѧ разꙋмѣ́емъ и҆ ковче́гъ... 054
Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ... 056
Самогла́сны І҆ѡа́нна Мона́ха 058
Ка́ѧ жите́йскаѧ сла́достъ... 058
Оу҆вы̀ мнѣ̀, ꙗ҆́ковый по́двигъ и҆́мать дꙋша̀ разлꙋча́ющисѧ ѿ тѣлесѐ... 058
Всѧ̑ сꙋета̀ человѣ́ческаѧ... 060
Гдѣ̀ є҆́сть мїрско́е пристра́стїе... 060
Помѧнꙋ́хъ проро́ка вопїю́ща... 060
Нача́токъ мнѣ̀ и҆ соста́въ... 062
По ѻ҆́бразꙋ твоемꙋ̀ и҆ по подо́бїю... 062
Пла́чꙋ и҆ рыда́ю є҆гда̀ помышлѧ́ю сме́ртъ... 062
Блаже́нна: Во ца́рствїи твое́мъ... 064
Ка́кѡ ѿ сосцꙋ̀ твое́ю... 068
Блаже́нъ пꙋ́ть... (прокі́менъ) 068
А҆по́столъ (зач. ѕо҃): 070
Блаже́нъ, є҆го́же и҆збра́лъ и҆ прїѧ́лъ є҆сѝ, Гдⷭ҇и. (сті́хъ) 070

Titel	blz.
Paki i paki ... (Kleine litanie)	046
So swjatymi upokój Christjè...	048
Sám jedín jesì bjezsmjértnyj...	048
So swjatymi upokój Christjè... (herhaling)	048
KANON - PJESNJ 7	050
Rosodátjeljnju úbo pjésjtsj sodjéla ángjel...	050
Izbáwljsjiisja twojéju krówiju...	050
Swirjéjusjtsjuju smjért umjertwíl jesì...	050
Woodusjíwyj mjà tsjelowjéka wdochnowjénijem...	050
Prjewysjsji wsjákija twári...	050
KANON - PJESNJ 8	052
Iz plámjenje prjepodóbnym rósu istotsjíl jesì...	052
Krjépko pódwigi pokazáwsje...	052
Swjasjtsjénnje zjitijè ostáwljsjyja wjérnyja...	052
Nynje w zjemlì krótkich wsjà wodorjátisja...	052
Wsè tjà blazjím wsjeblazjénnaja...	052
KANON - PJESNJ 9	054
Bóga tsjelowjékom njewozmózjno wídjeti...	054
Nadjézjda mútsjenikow líki ukrjepì...	054
Swjétlago i bozjéstwjennago polutsjíti siánija twojegò...	054
Syj jestjestwóm blág i blagoutróbjen...	054
Sjénj swjatúju tsjístaja razuméem i kowtsjég...	054
Paki i paki ... (Kleine litanie)	056
IDIOMELA VAN JOHANNES DAMASCENUS:	058
Kája zjitjéjskaja sládostj...	058
Uwy mnjè, jákowyj pódwig ímatj dusjà razlutsjájusjtsjisja ot tjelesè...	058
Wsjà sujetà tsjelowjétsjeskaja...	060
Gdjè jéstj mirskóje pristrástije...	060
Pomjanúch proróka wopijúsjtsja...	060
Natsjátok mnjè i sostáw...	062
Po óbrazu twojemú i po podóbiju...	062
Plátsju i rydáju jegdà pomysjljáju smért...	062
BLAZJENNA: Wo tsárstwii twojém...	064
Káko ot sostsù twojéju...	068
Blazjén pútj... (prokimjen)	068
APOSTOL (1 Thess. 4:13-17)	070
Blazjén, jegózje izbrál... (stich)	070

Ѻ҆главле́нїе

стр.

Є҆ѵа́нгелїе (зач. ѕ҃і): 072
Є҆ктенїѧ̀: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ... 074
ПОСЛѢ́ДНОЕ ЦЕЛОВА́НЇЕ 076
Прїиди́те, послѣ́днее целова́нїе... 076
Ко́е разлꙋче́нїе, ѿ бра́тїе... 076
Ны́нѣ жите́йское лꙋка́вое разрꙋша́етсѧ... 078
Ꙗ҆ко́въ живо́тъ на́шъ є҆́сть... 078
Ве́лїй пла́чь и҆ рыда́нїе... 078
Ви́дѧще предлежа́ща ме́ртва... 078
Приди́те внꙋ́цы а҆да́мѡвы... 080
Є҆гда̀ дꙋша̀ ѿ тѣ́ла и҆́мать... 080
Прїиди́те, бра́тїе, во гро́бѣ оу҆́зримъ пе́пелъ и҆ пе́рсть... 080
Вои́стиннꙋ сꙋета̀ и҆ тлѣ́нїе... 080
Всѝ тѣле́снїи ны́нѣ ѻ҆рга́ны пра́здни зрѧ́тсѧ... 082
Спаса́й надѣ́ющыѧсѧ на тѧ̀... 082
Зрѧ́ще мѧ̀ безгла́сна... 082
Моли́твами ро́ждшїѧ тѧ̀ Хрⷭ҇тѐ... 084
Ст҃ы́й Бж҃е... Прест҃а́ѧ Трⷭ҇це... О҆́ч҃е на́шъ... (ѡ҆конча́нїе) 084
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ... 086
Въ поко́ищи твое́мъ, Гдⷭ҇и... 086
Ты̀ є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ... 086
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ Дв҃о... 086
Є҆кте́нїѧ: Поми́лꙋй на́съ Бж҃е... 088
Воскресы́й и҆зъ ме́ртвыхъ... (ѿпꙋ́стъ) 090
Вѣ́чнаѧ твоѧ̀ па́мѧть... 090
Проща́льнаѧ моли́тва 092
Моли́тва разрѣша́тельнаѧ 094

ПОГРЕБЕ́НЇЕ 096
Ст҃ы́й Бж҃е, ст҃ы́й Крѣ́пкїй, ст҃ы́й Безсме́ртный поми́лꙋй на́съ... 096
О҆́ч҃е на́шъ... 096
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ... 096
Въ поко́ищи твое́мъ, Гдⷭ҇и... 098
Ты̀ є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ... 098
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ Дв҃о... 098
Воскресы́й и҆зъ ме́ртвыхъ... (ѿпꙋ́стъ) 098

Titel	blz.
EWANGELIJE (Jh. 5:24-30)	072
Páki i páki ... (Kleine litanie)	074
POSLJEDNOJE TSELOWANIJE (de Laatste Kus)	076
Priidítje, posljédnoje tselowánije...	076
Kóje razlutsjénije...	076
Nynje zjitjéjskoje lukáwoje razrusjájetsja...	078
Jaków zjiwót násj jéstj...	078
Wjélii plátsj i rydánije...	078
Wídjasjtsje prjedljezjásjtsja mjértwa...	078
Priidítje wnútsy adámowy...	080
Jegdà dusjà ot tjéla ímatj...	080
Priidítje, brátije, wo gróbje úzrim pjépjel i pjérstj...	080
Woístinnu sujetà i tljénije...	080
Wsì tjeljésnij nynje orgány prázdni zrjátsja...	082
Spasáj nadjéjusjtsjyjasja na tjà...	082
Zrjásjtsje mjà bjezglásna...	082
Molítwami rózjdsjija tjà Christjè...	084
Swjatyj Bózje... Prjeswjatája Tróitse... Otsje násj... (okontsjánije)	084
So dúchi práwednyx skontsjáwshichsja...	086
W pokóisjtsji twojém, Góspodi...	086
Ty jesì Bóg, sosjédyj wo ád...	086
Jedína tsjístaja i njeporótsjnaja djéwo...	086
Pomíluj nás Bózje... (Grote litanie)	088
Woskrjesyj iz mjértwych... (otpúst)	090
Wjétsjnaja pámjatj...	090
Prosjtsjáljnaja molítwa (Absolutiegebed)	092
Molítwa razresjáteljnaja	094
DE DIENST OP HET KERKHOF (Pogrjebjénië)	096
Swjatyj Bózje, swjatyj Krépkij, swjatyj Bezsmértnyj, pomíluj nás...	096
Otsje násj...	096
So dúchi práwednyx skontsjáwshichsja...	096
W pokóisjtsji twojém, Góspodi...	098
Ty jesì Bóg, sosjédyj wo ád...	098
Jedína tsjístaja i njeporótsjnaja djéwo...	098
Woskresyj iz mértwych... (otpúst)	098

INLEIDING

1 **Korte dienst in het sterfhuis**
Na bewieroking en gebruikelijke inleidende gebeden worden enkele troparen gezongen: *Met de zielen der rechtvaardigen die overleden zijn...,* gebeden voor de zielerust van de gestorvene.
Een dringende litanie en de wegzending besluiten de plechtigheid.
De priestergewaden bij de dienst voor overledenen zijn wit, uitgezonderd in de Paastijd, dan zijn ze rood.
De overledene wordt opgebaard in de kerk met het gezicht naar het altaar, met om het hoofd een band met de afbeelding van de Deïsis; de kist blijft open tijdens de dienst en de heilige Liturgie.

2 **Uitvaart** (Otpewánië)
Na de beginzegen de gebruikelijke begingebeden en Ps 90. Bij de dode staat een kaars: hij gaat naar het licht.
Vervolgens wordt de eerste statie van Ps 118, vers 1-72 gelezen c.q. gezongen, afgewisseld door klaagzangen. Na een kleine litanie, de tweede statie Ps 118, vers 73-131 en evenzo de derde statie Ps 118, vers 132-176, steeds met klaagzangen. (1)
Hierna volgt de bewieroking van de dode, de kerk en de aanwezigen, waarop een aantal troparen volgen waarin wordt gesmeekt om redding en rust in het paradijs, afgesloten met Alliluia: de dood is niet slechts droefenis maar ook blijdschap.
Na een litanie weer troparen om vergeving en zielerust, waarna de boetepsalm Ps 50 wordt gelezen. De dienst gaat verder met de kanon. (2)
Na een korte litanie de verzen van Johannes Damascenos (3), waarna de Zaligsprekingen volgen.
De schriftlezingen hierna (4) zijn uit 1 Thess 4:13-17 en Joh 5:24-30. Na bewieroking weer een litanie, waarna de familie de dode de afscheidskus geeft. De lezer leest het Trisagion en het koor zingt dezelfde troparen als in het sterfhuis. Litanie en slotzegen.
De priester leest nu het absolutiegebed en de akte, die de overledene in de hand wordt gegeven. Na het strooien van wat aarde in kruisvorm wordt de kist gesloten. (5)

3 **Begrafenis** (Pogrebénië)
De priester gaat voor de kist, het koor volgt zingend het: *'Heilige God, Heilige Sterke, Heilige Onsterfelijke, ontferm U over ons.'*
De familie volgt achter de kist, allen met brandende kaarsen.
Aan het graf wordt het 'Onze Vader' gebeden.
De priester strooit een handvol aarde op de kist. Daarna gooien allen een handvol aarde op de kist (6) en verlaten het graf; eventueel giet de priester olie uit de lamp op de kist.

4 **Gedachtenis der overledenen** (Panichida)
Gehouden op de 3e, 9e en 40e dag na het overlijden en jaarlijks op de sterfdag.
De dienst bevat vele elementen van de uitvaart en wordt gecelebreerd voor de tafel waarop men de kaarsen brandt voor de overledenen. Hierop staat een kruis en een schaaltje met graankorrels. (7)
Na het zingen van het Trisagion volgen de Alliluia-verzen (8) waarna een tropaar, smekend om de zielerust, en een tot de Moeder Gods.
Hierop volgen weer troparen (9) met een refrein zoals in de metten: *"Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid"*, afgesloten met een lofprijzing van de Heilige Drievuldigheid en een hymne aan de Moeder Gods.
Na litanie en gebed om rust voor de ziel volgt de kanon (10) met een steeds terugkerende smeking om zielerust. Na de zesde ode de kondak en de ikos, na de negende ode het Trisagion.
De kaarsen worden nu gedoofd (11) en het koor zingt dezelfde troparen als in het sterfhuis. Na een litanie en de gewone slotgebeden volgt de bede van de priester om eeuwige rust *"en bereid hem/haar een eeuwig aandenken"*. Het koor herhaalt driemaal *"een eeuwig aandenken"*.

5 **Algemene gedenkdagen voor overledenen**
* Zaterdag van Vleesderving
* Zaterdag van de 2e, 3e en 4e week van de vasten (minder uitgebreid)
* Dinsdag na Thomaszondag (Radonisa) (12)
* Zaterdag voor Pinksteren
* Dimitri-zaterdag (rond 26 okt.).

In de Paasweek overweegt de jubel der Opstanding. Vele gezangen worden door Paasgezangen vervangen.

(1) Gewoonlijk worden niet alle verzen gelezen (dit zou te lang duren).
(2) Gewoonlijk alleen de 3e, 6e en 9e ode.
(3) Gewoonlijk worden de verzen van Johannes Damascenus overgeslagen.
(4) Alleen bij de uitvaart van een priester zijn er 5 groepen schriftlezingen.
(5) In Rusland wordt de kist pas op het kerkhof gesloten.
(6) Symbolisch: begraven. De joden gooien het graf direct dicht.
(7) Zie Joh 12:24.
(8) Inkorting, eigenlijk: begingebeden, Ps90, litanie en dan pas Alliluia verzen.
(9) Gewoonlijk alleen de eerste en zesde tropaar.
(10) Gewoonlijk slechts de 3e, 6e en 9e ode.
(11) Ze worden later op de kaarsenstandaard gezet en weer ontstoken.
(12) De doden moeten delen in de vreugde van de Verrijzenis.

Mw drs Ermina P. Engelenberg, lezer Russisch Orthodoxe Kerk te Rotterdam.

Отпѣва́нїе

DE HERDENKING VAN DE *OVERLEDENEN*

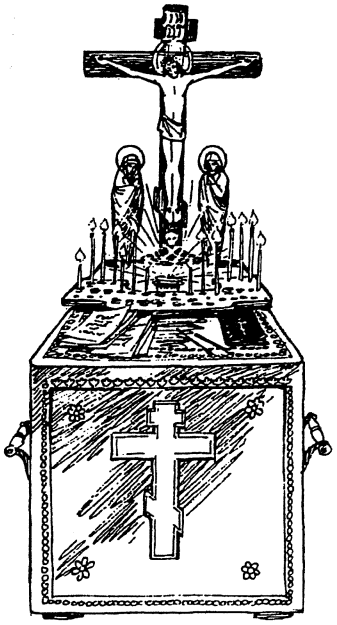

Van oudsher is er een grote verbondenheid van de christenen met hun overledenen. De Kerk leert ons dat de gemeenschap met de overledenen door de dood niet is verbroken. Men kan zich tot hen wenden met het verzoek om ons bij te staan, om voor ons te bidden, dat ook wij de gelukzaligheid, die hen deelachtig werd, mogen bereiken.
Maar ook, en dat is een belangrijk motief, bidden wij voor de overledenen en smeken de Heer om al hun bewuste en onbewuste zonden te vergeven en hen te laten delen in de eeuwige gelukzaligheid.

De uitvaart en begrafenis

Een uitvaart met Goddelijke Liturgie is in de Orthodoxe Kerk niet kanoniek gebruikelijk. Er is soms een korte dienst in het huis van de gestorvene en dan een veel langere (gebeds)dienst in de kerk, waarbij de dode opgebaard is.
De overledene wordt in Rusland met geopende kist met het gezicht naar het altaar opgebaard. De dode is in afwachting van het morgenuur van de Opstanding, dus in de richting van het Oosten. De kerk wordt verondersteld gebouwd te zijn met orientatie op het Oosten. Rond de kist staan kaarsen, gericht naar de 4 windstreken.
Op het einde van de dienst, voordat de kist gesloten wordt, is er de afscheidskus voor familie en vrienden. De begeleidende gezangen hebben een directe en emotionele inhoud zoals: *Komt broeders en zusters om de laatste kus aan de gestorvene te geven in dankbaarheid aan God. Nu heeft hij de nabestaanden verlaten en is op weg naar het graf, zonder zorgen voor aardse dingen, of voor de nood van het vlees. Hoe kan hij nog geholpen worden door familie en vrienen? Wij worden gescheiden! Laat ons dan bidden tot de Heer om hem de rust te verlenen.*
Daarna gaat de priester met lichtdragers voor de kist uit. De nabestaanden volgen met brandende kaarsen, terwijl allen het Trisagion zingen: *Heilige God,Heilige Sterke, Heilige Onsterfelijke, ontferm U over ons.* Bij het graf volgt er nog een korte dienst.

<- Tekening: Ierke Petterberg-Laurila uit *Pravoslavnye bogosluzhenije,* Bjelostok '92.

Als het mogelijk is wordt de dode begraven met het gezicht naar het oosten, de windrichting van waaruit de oproep tot Opstanding zal komen. Dat betekent dat men de kist soms naar die richting moet draaien. Het is de begraafgewoonte van de christenen bij uitstek, zeker tot het einde van de middeleeuwen.
De kist wordt in het graf neergelaten, de priester strooit aarde in kruisvorm op de kist, daarna leegt hij de as van het wierookvat in het graf. Voordat het graf wordt gedicht, blazen de gelovigen hun kaarsen uit, breken het kaarsje en gooien het eveneens in het graf. Daarna kan dan het graf meteen worden gedicht door familie of vrienden. Men geeft daarmee uitdrukking aan zijn verbondenheid door de doden in werkelijkheid zelf weer aan de aarde te willen toevertrouwen als het laatste bewijs van liefde en eer. Zo gebeurt het ook bij de joden heden ten dage.

Panichida

De herdenkingsgebeden voor de overledenen worden *panichida* genoemd. Het betekent in het Grieks *'gedurende de gehele nacht'* en is een herinnering aan de nachtelijke dodenwake, die van oudsher gehouden werd. Deze dienst wordt gevierd op de derde, de negende en de veertigste dag en jaarlijks op de sterfdag.
Dit wil niet uitsluiten dat men op andere tijden door middel van de Kerk voor zijn dierbare dode wil bidden. Op deze dagen is het in orthodoxe landen soms gewoonte om een grafmaal (Kolyba) te houden. Op begraafplaatsen zijn sommige graven met bankjes en een tafeltje, daarop ingericht. De Kolyba bestaat uit een papje van mais en rijst, gezoet met honing en suiker, met daarbij noten en rozijnen, gegarneerd met granaatappelen en kruiden. De gewoonte heeft geen christelijke wortels. De heilige Johannes Chrysostomos heeft er zich krachtig tegen verzet, tegen zowel de Kolyba als het houden van de derde, negende en veertigste dag. Het heeft zich echter als volksgewoonte kunnen handhaven en is nu duidelijk gekerstend. De Kolyba wordt ook als spijs in de vasten gebruikt.

Uit: *Simandron,* Kerkbericht van de R.K. Gemeenschap van de Byzantijnse Ritus te Utrecht. 1997/5. 10 dec. Afb. uit: *Kniga o Tserwki.* Uitg. 'Palomnik' Moskou. 1997.

Johannes Damascenos (675-749)

Deze universele theoloog van de oudheid heeft in woord en geschrift vooral tegen de iconoclasten (beeldstormers van het Oosten) gestreden en een reeks belangrijke dogmatische geschriften nagelaten. Johannes was theoloog, dichter, musicus, redenaar en staatsman. Zijn grote gave van welsprekendheid gaf hem de titel *Chrysorrhóas* - златословéсный - 'Gulden spreker'.

Johannes Damascenos had de grote gave, gebeden te kunnen formuleren op een wijze, zoals men dit sedertdien niet meer heeft weten te realiseren. De door hem in iedere regel van de idiomela (samoglasny)* uit het dodenofficie van de Russisch Orthodoxe Kerk verwoorde gedachte, geeft de karakteristieke houding van de Oosterse Christen weer ten opzichte van het hiernamaals en daarmede tot de dood. Het sterven wordt door de nabestaanden zonder de bij ons bekende tekenen van een opwellende, dikwijls overweldigende bedroefdheid en een al te menselijke smart als een 'thuiskomst' opgevat: als de beslissende stap, of de van alle aardse zorgen verlossende overgang naar het eeuwige leven in het verhelderend Licht van Christus, de Verrezene. Daarom legt de tekst van het dodenofficie** de overledene deze woorden in de mond: *"Het meer van mijn leven zag ik opgezweept door een storm van gevaren; bij uw stille haven aangekomen, roep ik U met vreugde toe: hef mijn leven op uit de ellende, Barmhartige Heer!"*
De hymnen van Johannes zijn bezield met de stemmen van hoop en liefde die de stem van het weeklagen overwinnen:
'Nadgróbnoje rydánije tworjásjtsje pjésnj: alliluia.'
'Het klaaglied op het graf wordt dan een driewerf: alleluia'.

De gehele tekst van het dodenofficie wordt doorstraald en overgoten door de zon van de zekerheid op de verrijzenis.
In het dodenofficie weerklinkt steeds weer het drievoudig aangeheven *'Alliluia!'* - de blijde paaskreet, die voor de Oosterse Christenen, voor wie het altijd Pasen is, ook, en juist in deze dienst, op zijn plaats is.

*) Hierin komen alle 8 kerktonen voor (zie p. 58-59 t/m p. 62-63).
**) 6e ode van de kanon (zie p. 44-45).

Enkele opmerkingen bij:
'Gebeden in het huis van de overledene' (P. 2/3)

Het bidden van de kanon *voordat* de ziel het lichaam verlaat

'Kánon molébnyj ko Góspodu násjemu Isúsu Christù, i pretsjístej Bogoróditse máteri Gospódni, pri razlutsjénii dusjì ot tjéla wsjákago prawowjérnago'

(Kanon tot onze Heer Jezus Christus en tot de alheilige Moeder Gods, Moeder van de Heer, bij het uitgaan van de ziel uit het lichaam van elke rechtgelovige). (*Trebnik,* deel 1 (van 2 delen). Moskovskaja Patriarchieja. Moskou. 1991. p. 120-145)

Opmerking:

Als de ziel het lichaam tijdens de kanon nog niet verlaten heeft, dan stopt de priester bij: *'Molítwa, ot ieréa glagólemaja na ischód dusjì'* (Gebed van de priester, uitgesproken bij het uitgaan van de ziel) p. 143-145, en laat de tekst van een gebed achter, zodat de familie dit kan bidden op het moment dat de ziel het lichaam verlaat. Een dergelijk gebed*) staat meestal achter in de *'Pominánije'* of *'Pomjaník'*#) die gebeden voor levenden en overledenen bevat, die men speciaal wil gedenken.

De voorbereiding op de begrafenis

De ziel van de mens gaat bij zijn dood terug naar God, maar zijn lichaam blijft hier. Het is door God geschapen uit aardse stof en moet ook naar de aarde terugkeren. Na de dood wordt het lichaam gewassen en aangekleed. De handen worden kruislings op de borst gelegd: de rechter hand op de linker. De doodskist wordt besprekeld met wijwater. Men legt het lichaam van de overledene met het gezicht naar het Oosten.

Dienst *na* het uitgaan van de ziel uit het lichaam.

De eerste dodendienst wordt verricht in het sterfhuis. Deze dienst staat niet vermeld in het Trebnik maar in het *Psaltír* na de 'Kathísmata' en de 'Bijbelse Oden', aan het einde dus, onder de titel: *'Poslédowanije po ischóde dusjì ot tjéla'* (Dienst na het uitgaan van de ziel uit het lichaam) Psaltir, Moskwa. 1993.

*) *Molítwa za wsjákago usópsjago* (Gebed voor overledenen).

#) b.v.: *'Pomjaník s poslédowanijem molébna i pannichídy'.* Svjato-Troitskij Monastir. Jordanville. 1954. p. 54-55.

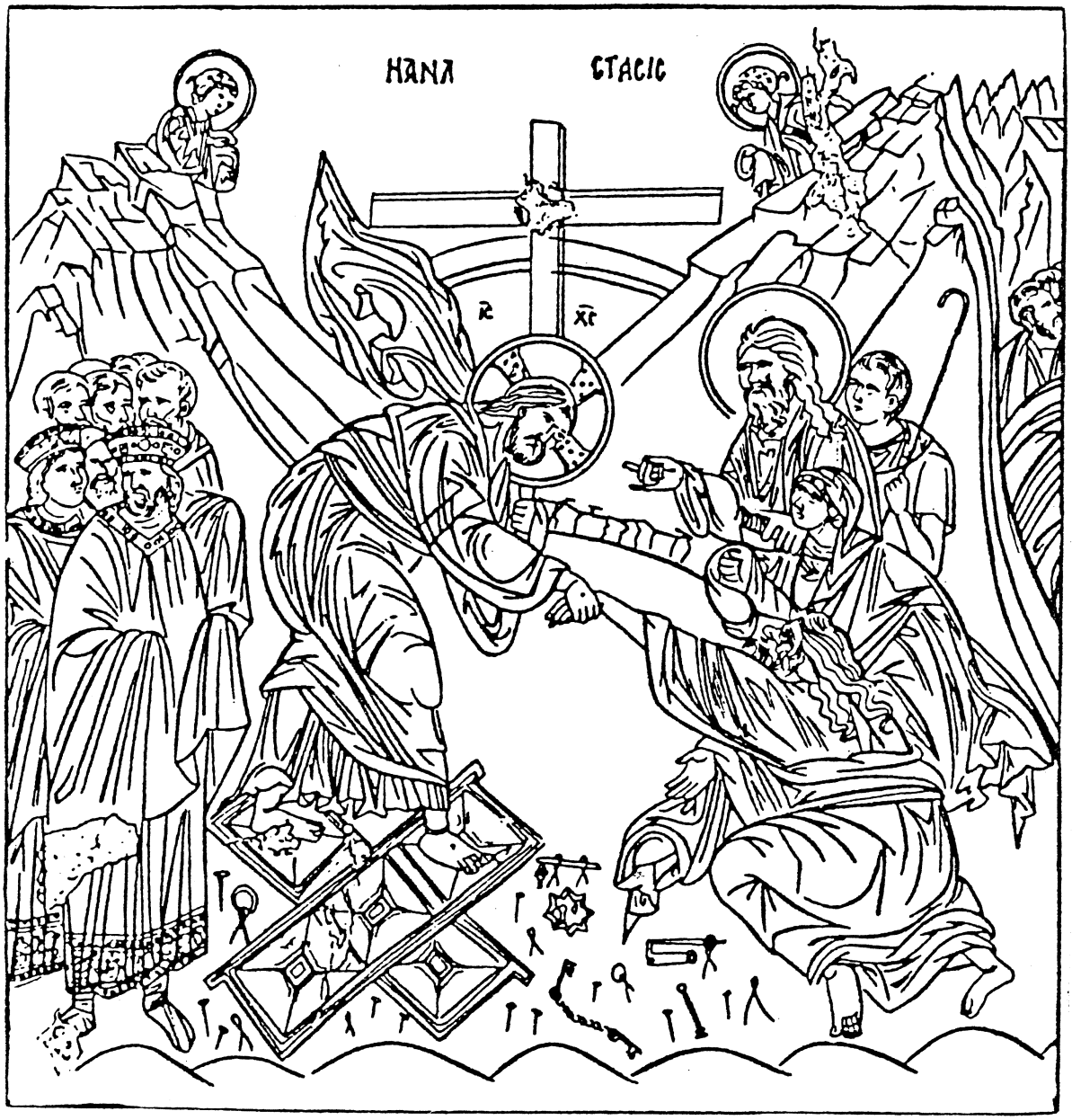

De begrafenisritus behoort met de ziekenzalving tot de uitvoerigste Diensten, en vertolkt zo het daadwerkelijk meeleven van de eigen kerkgemeenschap in tijden van het diepste verdriet.
Fel realistisch wordt aan de ene kant de afschuwelijkheid van het sterven getekend, dat elke zin van het leven schijnt uit te wissen. Maar steeds opnieuw stijgt de gedachte op tot vertrouwen in God, Die zijn schepsel naar een veel hogere werkelijkheid terugroept. Want al is de dood het merkteken, het stigma, van heel het aardse leven, door Christus' sterven en opstanding is de dood tot in de kern overwonnen. Het sterven is de poort geworden van het werkelijke leven.

Uit: *Sacramentarion. Sacramenten en Wijdingen van de Orthodoxe Kerk.*
Klooster Sint Jan de Doper. Den Haag. 1969.

Послѣдованїе ѿпѣванїѧ и погребенїѧ

Моли́твы въ домꙋ̀ оу҆со́пшагѡ.

Свѧще́нникъ, возложи́въ є҆пїтрахи́лъ и҆ фелѡ́нъ, и҆ вложи́въ ѳѷмїанъ въ кади́льницꙋ, кади́тъ тѣ́ло ме́ртвагѡ, и҆ предстоѧ́щихъ, и҆ начина́етъ ѻ҆бы́чнѡ:

Благослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Ст҃ы́й Бж҃е, ст҃ы́й Крѣ́пкїй, ст҃ы́й Безсме́ртный,
поми́лꙋй на́съ (три́жды).

Прест҃а́ѧ Тр҃це, поми́лꙋй на́съ.
Гд҃и, ѡ҆чи́сти грѣгѝ на́ша:
Влк҃о, простѝ беззако́нїѧ на̑ша:
Ст҃ы́й, посѣтѝ и҆ и҆сцѣлѝ не́мѡщи на́ша,
и҆́мене твоегѡ̀ ра́ди.
Гд҃и, поми́лꙋй (три́жды).

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ,
и҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

О҆ч҃е на́шъ, и҆́же є҆сѝ на небесѣ́хъ,
да свѧти́тсѧ и҆́мѧ Твоѐ:
да прїи́детъ ца́рствїе Твоѐ:
да бꙋ́детъ во́лѧ Твоѧ̀,
ꙗ҆́кѡ на небесѝ и҆ на землѝ.
Хлѣ́бъ на́шъ насꙋ́щный да́ждь на́мъ дне́сь:
и҆ ѡ҆ста́ви на́мъ до́лги на́ша,
ꙗ҆́коже и҆ мы̀ ѡ҆ставлѧ́емъ должникѡ́мъ на́шымъ:
и҆ не введѝ на́съ во и҆скꙋше́нїе,
но и҆зба́ви на́съ ѿ лꙋка́ваго.
(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Твоѐ є҆́сть ца́рство, и҆ си́ла,
и҆ сла́ва О҆ц҃а̀ и҆ Сн҃а и҆ ст҃а́гѡ Дх҃а,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

UITVAART EN BEGRAFENIS

Korte dienst in het sterfhuis (Litia) als voorbereiding op de uitvaart.

Gebeden in het huis van de overledene.

De priester bekleedt zich met een wit epitrachilion.
Allen dragen brandende kaarsen;
de priester bewierookt de dode en de aanwezigen.

Gezegend zij onze God, immer,
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Heilige God, Heilige Sterke, Heilige Onsterfelijke,
ontferm U over ons (3x).

Allerheiligste Drievuldigheid, wees ons genadig.
Heer, wis onze zonden uit;
Meester vergeef ons onze fouten;
Heilige, verzorg ons en genees onze zwakheden,
omwille van uw naam.
Heer, ontferm U (3x).

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Onze Vader, Die in de hemel zijt:
Uw Naam worde geheiligd;
Uw rijk kome;
Uw wil geschiede
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood;
en vergeef ons onze schuld,
zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven;
en leid ons niet in bekoring
maar verlos ons van het kwade.
(Acclamatie)
Want U komt toe het koningschap, de macht
en de eer, Vader, Zoon en heilige Geest
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen, Amen.

ТРОПА́РЬ Гласъ д҃:
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ,
[дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀] Спа́се, оу҆поко́й,
сохранѧ́ѧ [ю҆̀] во блаже́ннѣй жи́зни,
ꙗ҆́же оу҆ Тебѣ̀ человѣколю́бче.

ТРОПА́РЬ Гласъ д҃:
Въ поко́ищи Твое́мъ, Гдⷭ҇и,
и҆дѣ́же всѝ свѧті́и оу҆покоева́ютсѧ,
оу҆поко́й и҆ [дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀],
ꙗ҆́кѡ є҆ди́нъ человѣколю́бецъ.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Ты̀ є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ,
и҆ оу҆́зы ѡ҆кова́нныхъ разрѣши́вый,
са́мъ и҆ [дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀], оу҆поко́й.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ Дв҃о,
Бг҃а безъ сѣ́мене ро́ждшаѧ,
молѝ спасти́сѧ [дꙋшѝ є҆гѡ̀].

Є҆КТЕНЇА̀
Поми́лꙋй на́съ, Бж҃е,
по вели́цѣй ми́лости твоей,
мо́лимтисѧ, оу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ
оу҆со́пшагѡ раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ),
и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀] всѧ́комꙋ прегрѣше́нїю,
во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чени́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).

TROPAAR Toon 4:
Met de zielen van de overleden gelovigen,
schenk rust, Heiland, aan de [ziel van uw dienaar]
en bewaar [haar] in het gelukzalig leven
dat bij U is, Vriend der mensen.

TROPAAR Toon 4:
In het oord van uw rust, Heer,
waar alle Heiligen verblijven,
geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar],
want Gij alleen zijt de Menslievende.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij zijt als God afgedaald in de Hades, en hebt de
boeien van hen, die daar verbleven, verbroken.
Geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Alleen reine en ongerepte Maagd,
die God zonder zaad hebt geboren,
bid tot Hem dat [zijn ziel moge] worden gered.

LITANIE
Ontferm U over ons, God,
volgens uw grote erbarming,
wij bidden U, luister en wees barmhartig.
Heer, ontferm U (3x).
Laat ons nogmaals bidden voor de zielerust
van de ontslapen [dienaar] Gods,
en dat [hem] vergeven worde iedere fout,
vrijwillig of onvrijwillig.
Heer, ontferm U (3x).
Opdat de Heer God, [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rust genieten.
Heer, ontferm U (3x).

Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ],
оу҆ Хр҃та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гд҃и.
Гд҃ꙋ помо́лимсѧ.
Гд҃и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́ртъ попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ, Гд҃и, оу҆поко́й [дꙋ́шꙋ
оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ,
въ мѣ́стѣ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стлѣ поко́йнѣ,
ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь, печа́лъ
и҆ воздыха́нїе:
вѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ
Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́стъ человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀
пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе
и҆ живо́тъ и҆ поко́й
[оусо́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хр҃тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́льнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van zijn zonden,
laat ons die vragen aan Christus,
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het Heer.
Laat ons bidden tot de Heer.
Heer, ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld hebt gegeven,
Gij, Heer, geef rust aan de [ziel]
van Uw ontslapen [dienaar] (NN),
in een plaats van licht,
in een plaats van verkwikking,
in een plaats van ontspanning,
waar geen smart, geen droefheid
en geen tranen meer zijn.
Vergeef [hem]
als een goede en menslievende God,
alle zonden die [hij heeft] bedreven
door woorden en daden en gedachten,
want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt vrij van fouten;
Uw rechtschapenheid
is een eeuwige rechtschapenheid
en uw woord is waarheid.
Want Gij zijt de Verrijzenis
en het Leven en de rust
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o Christus, onze God,
en aan U brengen wij eer
tesamen met uw eeuwige Vader
en uw alheilige, goede en
levendmakende Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Премꙋ́дрость.
Честнѣ́йшꙋю херꙋвїмъ
и҆ сла́внѣйшꙋю безъ сравне́нїѧ серафїмъ,
безъ и҆стлѣ́нїѧ Бг҃а Сло́ва ро́ждшꙋю,
сꙋ́щꙋю Бцⷣꙋ тѧ̀ велича́емъ.

Сла́ва тебѣ̀ Хрⷭ҇те Бж҃е, оу҆пова́нїе на́ше,
сла́ва тебѣ̀.
Сла́ва О҆ц҃ꙋ, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ,
и҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Бла́гослови̇̀.

(Ѿпꙋ́стъ)
Живы́ми и҆ ме́ртвыми ѡ҆блада́ѧ
Хрⷭ҇то́съ и҆́стинный Бг҃ъ на́шъ,
моли́твами пречи́стыѧ своеѧ̀ Ма́тере,
преподо́бныхъ и҆ богоно́сныхъ о҆те́цъ на́шихъ,
и҆ всѣ́хъ свѧты́хъ свои́хъ,
[дꙋ́шꙋ] ѿ на́съ [преста́вльшагѡсѧ
раба̀ своегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ селе́нїихъ свѧты́хъ всели́тъ,
и҆ съ пра́ведными прочте́тъ,
и҆ на́съ поми́лꙋетъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ.

De priester bevestigt nu de 'krans' op het hoofd van de dode.

Bij het vertrek uit het huis van de overledene naar de kerk zegt de priester:
Благослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

en heel de weg zingt men:
Ст҃ы́й Бж҃е, ст҃ы́й Крѣ́пкїй,
ст҃ы́й Безсме́ртный, поми́лꙋй на́съ.

de priester aan het begin van de stoet met zegenkruis,
de diaken met het wierookvat.

Wijsheid.
Gij, eerbiedwaardiger dan de Cherubijnen
en onvergelijkelijk glorierijker dan de Serafijnen;
die God, het Woord, ongedeerd gebaard hebt,
en in waarheid Gods Moeder zijt, U prijzen wij.

Eer aan U, Christus, onze Hoop,
eer aan U.
Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Heer, ontferm U (3x).
Vader, zegen.

(Wegzending)
Dat Christus onze ware God,
Die heerst over levenden en doden,
door de gebeden van zijn allerreinste Moeder,
onze eerbiedwaardige en goddragende Vaders
en van al zijn Heiligen,
de [ziel] van zijn [dienaar] (NN)
die uit ons midden [is] heengegaan,
bij Zich opneme in de heilige tenten
en rekene onder de Gerechten,
zich ook over ons ontferme,
want Hij is goed en een vriend der mensen.

De priester bevestigt nu de 'kroon' (wjenjèts) op het hoofd van de dode.

De afbeelding op de 'dodenkroon' (Deïsis) is niet overal dezelfde.
In werkelijkheid is de 'kroon' groter en in de kleuren zwart en rood uitgevoerd. Het originele exemplaar is afkomstig uit het Drievuldigheids-klooster te Jordanville. U.S.A.

Bij het vertrek uit het huis van de overledene naar de kerk zegt de priester:
Gezegend zij onze God, immer,
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

en heel de weg zingt men:
Heilige God, Heilige Sterke,
Heilige Onsterfelijke, ontferm U over ons.

de priester aan het begin van de stoet met zegenkruis,
de diaken met het wierookvat.

ПОСЛѢДОВАНЇЕ ѿПѢВАНЇѦ И ПОГРЕБЕНЇѦ

Ѿпева́нїе въ хра́мъ.

Мо́щи полага́ютсѧ въ па́перти и҆лѝ въ хра́мѣ.

ѰАЛО́МЪ ч҃

Живы́й въ по́мощи вы́шнѧгѡ,
въ кро́вѣ Бг҃а нб҃снагѡ водвори́тсѧ,
рече́тъ гдⷭ҇еви: застꙋ́пникъ мо́й є҆сѝ и҆ прибѣ́жище моѐ,
Бг҃ъ мо́й, и҆ оу҆пова́ю на него̀.
Ꙗ҆́кѡ то́й и҆зба́витъ тѧ̀ ѿ сѣ́ти ло́вчи,
и҆ ѿ словесѐ мѧте́жна:
Плещма̀ свои́ма ѡ҆сѣни́тъ тѧ̀,
и҆ подъ крилѣ̑ є҆гѡ̀ надѣ́ешисѧ:
ѻ҆рꙋ́жїемъ ѡ҆бы́детъ тѧ̀ и҆́стина є҆гѡ̀.
Не оу҆бои́шисѧ ѿ стра́ха нощна́гѡ,
ѿ стрѣлы̀ летѧ́щїѧ во днѝ,
ѿ ве́щи во тмѣ̀ преходѧ́щїѧ,
ѿ срѧ́ща, и҆ бѣ́са полꙋ́деннагѡ.
Паде́тъ ѿ страны̀ твоеѧ̀ ты́сѧща,
и҆ тма̀ ѡ҆деснꙋ́ю тебѣ̀, къ тебѣ́ же не прибли́житсѧ:
Ѻ҆ба́че ѻ҆чи́ма смо́триши,
и҆ воздаѧ́нїе грѣ́шникѡвъ оу҆́зриши.
Ꙗ҆́кѡ ты̀, Гдⷭ҇и, оу҆пова́нїе моѐ:
вы́шнѧго положи́лъ є҆сѝ прибѣ́жище твоѐ.
Не прїи́детъ къ тебѣ̀ ѕло̀,
и҆ ра́на не прибли́житсѧ тѣлесѝ твоемꙋ̀:
Ꙗ҆́кѡ а҆́гг҃лѡмъ свои́мъ заповѣ́стъ ѡ҆ тебѣ̀,
сохрани́ти тѧ̀ во всѣ́хъ пꙋте́хъ твои́хъ:
На рꙋка́хъ во́змꙋтъ тѧ̀,
да не когда̀ преткне́ши ѡ҆ ка́мень но́гꙋ твою̀:
На а҆́спїда и҆ васїлі́ска настꙋ́пиши,
и҆ попере́ши льва̀ и҆ ѕмі́ѧ.
Ꙗ҆́кѡ на мѧ̀ оу҆пова̀, и҆ изба́влю и҆̀:
покры́ю и҆̀, ꙗ҆́кѡ позна̀ и҆́мѧ моѐ.

UITVAART EN BEGRAFENIS

De uitvaartdienst in de kerk (Otpjewánië)

De overledene wordt in het voorportaal of in de kerk geplaatst.

PSALM 90
Wie onder de hoede van de Allerhoogste verblijft, en
onder de bescherming van de God des hemels woont,
hij mag zeggen tot de Heer: "Gij zijt mijn Beschermer
en mijn Toevlucht op Wie ik vertrouw!"
Want Hij zal u bevrijden uit de strik van de jagers,
en uit de woorden waarin gij verward zijt;
Met zijn vleugelen zal Hij u beschermen,
en onder zijn vleugels moogt gij vetrouwen want
Zijn waarheid is een schild en een pantser:
Heb geen angst voor de verschrikking van de nacht,
noch voor pijl die vliegt overdag;
noch voor de pest, die rondwaart in het duister,
noch voor het bederf, dat opkomt in de middag.
Al vallen er duizend aan uw zijde,
ja tienduizend aan uw rechterhand, u treffen ze niet;
Met eigen ogen zult ge het zien,
en de vergelding der zondaars aanschouwen.
Want Gij, Heer, zijt mijn vertrouwen
de Allerhoogste hebt gij als uw Toevlucht.
Geen kwaad zal u genaken,
geen plaag zal uw lichaam bereiken.
Want Hij heeft zijn engelen aangaande u bevolen,
om u op al uw wegen te behoeden.
Op handen zullen zij u dragen,
opdat gij uw voet niet zou stoten aan een steen.
Op adder en koningslang zult gij treden,
leeuw en draak zult gij vertrappen.
Omdat hij op Mij vertrouwt, zal Ik hem bevrijden,
Ik zal hem beschermen, want hij kent mijn Naam.

Воззове́тъ ко мнѣ̀, и҆ оу҆слы́шꙋ є҆гѡ̀:
съ ни́мъ є҆́смь въ ско́рби,
и҆змꙋ̀ є҆гѡ̀, и҆ просла́влю є҆гѡ̀:
Долгото́ю дне́й и҆спо́лню є҆гѡ̀,
и҆ ꙗ́влю̀ є҆мꙋ̀ спасе́нїе моѐ.

И҆ посе́мъ вы́шнымъ гла́сомъ пою́тъ:

Ѱа́ломъ рі҃і (Каѳи́зма з҃і)

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и,
наꙋчѝ мѧ ѡ҆правда́нїемъ Твои́мъ.

Пе́рваѧ статїѧ̀ непоро́чныхъ Гласъ ѕ҃.
(eventueel meerdere verzen t/m/ vers 72)
Пѣве́цъ: Непоро́чнїи въ пꙋ́ть: А҆ллилꙋ́їа.
Ликъ:
а҃ Блаже́ни непоро́чнїи въ пꙋ́ть,
ходѧ́щїи въ зако́нѣ Гдⷭ҇ни. А҆ллилꙋ́їа.
в҃ Блаже́ни и҆спыта́ющїи свидѣ̑нїѧ є҆гѡ̀,
всѣ́мъ се́рдцемъ взы́щꙋтъ є҆го̀: А҆ллилꙋ́їа.
Сла́ва... А҆ллилꙋ́їа. И ны́нѣ... А҆ллилꙋ́їа.

Є҆ктенїѧ̀
Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Als hij Mij aanroept, dan zal Ik naar hem luisteren.
Ik zal hem bijstaan in zijn nood;
Ik zal hem eruit bevrijden en hem verheerlijken.
Lengte van dagen zal Ik hem schenken,
en hem mijn heil doen zien.

Vervolgens zingt men:

PSALM 118 (Kathisma 17)

Gezegend zijt Gij, o Heer,
leer mij uw gerechtigheid.

Eerste stasis van Ps.118 Toon 6.
(eventueel meerdere verzen t/m/ vers 72)
Voorzanger: De ongerepten op hun levensweg. Alliluia.
Koor:
1 Zalig de ongerepten op hun levensweg,
die wandelen in de Wet des Heren. Alliluia.
2 Zalig die Zijn getuigenissen overwegen,
die Hem zoeken met geheel hun hart. Alliluia.
Eer aan de Vader... Alliluia. Nu en altijd... Alliluia.

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.

Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хр҃та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гд҃и.
Гд҃ꙋ помо́лимсѧ.
Гд҃и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гд҃и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.
(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хр҃тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel]
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking,
van ontspanning, waar geen smart,
geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven
door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig
en uw Woord is waarheid.
(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Втора́ѧ статїѧ̀ Гласъ є҃.

(eventueel meerdere verzen t/m 131)

Пѣве́цъ: За́пѡвѣди твоѧ̑: Поми́лꙋй [раба̀ твоегѡ̀].

Ликъ:

О҃г Рꙋ́цѣ твои̇̀ сотвори́стѣ мѧ̀, и҆ созда́стѣ мѧ̀:
вразꙋми́ мѧ, и҆ наꙋчꙋ́сѧ за́повѣдемъ твои̑мъ.
Поми́лꙋй раба̀ твоегѡ̀.

О҃д Боѧ́щїисѧ Тебѐ оу҆́зрѧтъ мѧ̀ и҆ возвеселѧ́тсѧ,
ꙗ҆́кѡ на словеса̀ твоѧ̑ оу҆пова́хъ.
Поми́лꙋй [раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва... Поми́лꙋй [раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ... Поми́лꙋй [раба̀ твоегѡ̀].

Є҆КТЕНЇѦ̀

Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)

Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:

Tweede statie van Ps.118 Toon 5.
(eventueel meerdere verzen t/m 131)
Voorzanger: Uw geboden. Ontferm U over uw [dienaar].
Koor:
73 Uw handen hebben mij gemaakt en gevormd;
geef mij inzicht om uw geboden te leren.
Ontferm U over uw [dienaar].
74 Wie U vrezen zien mij en verheugen zich,
omdat ik vertrouw op uw woorden.
Ontferm U over uw [dienaar].
Eer aan de Vader... Ontferm U over uw [dienaar].
Nu en altijd... Ontferm U over uw [dienaar].

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld gegeven hebt,

са́мъ Гдⷭ҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.
(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Тре́тїѧ статїѧ̀ Гла́съ г҃.
(eventueel meerdere verzen t/m 176)
Пѣве́цъ: И҆́мѧ твоѐ: А҆ллилꙋ́їа.
Ликъ:
рл҃в При́зри на мѧ̀, и҆ поми́лꙋй мѧ̀,
по сꙋдꙋ̀
лю́бѧщихъ и҆́мѧ твоѐ.
А҆ллилꙋ́їѧ.
рл҃г Стѡпы̀ моѧ̑ напра́ви по словесѝ твоемꙋ̀,
и҆ да не ѡ҆блада́етъ мно́ю всѧ́кое беззако́нїе.
А҆ллилꙋ́їѧ.

Gij Heer, geef aan de [ziel]
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking,
van ontspanning, waar geen smart,
geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven
door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig
en uw Woord is waarheid.
(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Derde statie van Ps.118 Toon 3.
(eventueel meerdere verzen t/m 176)
Voorzanger: Uw naam. Alliluia.
Koor:
132 Zie op mij neer en wees mij genadig,
volgens uw oordeel over hen,
die uw naam liefhebben.
Alliluia.
133 Richt mijn schreden naar uw Godsspraak,
dan zal geen boosheid mij overheersen.
Alliluia.

De diaken met kaars gaat de priester vooraf. Deze bewierookt de dode rondom, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk. Intussen worden gezongen de:

Тропарѝ съ припѣ́вами Гла́съ є҃. ('Благослове́нъ'...)
(Er worden gewoonlijk enige overgeslagen, de laatste tropaar: Оу҆поко́й Бж҃е [раба̀ твоего̀], *wordt altijd gezongen)*

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои̑мъ.
Свѧты́хъ ли́къ
ѡ҆брѣ́те и҆сто́чникъ жи́зни,
и҆ две́рь ра́йскꙋю:
да ѡ҆бра́щꙋ и҆ а҆́зъ покаѧ́нїемъ,
поги́бшее ѻ҆вча̀ а҆́зъ є҆́смь,
воззови̇̀ мѧ̀ Спа́се, и҆ спаси̇̀ мѧ̀.

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои̑мъ.
А҆́гнца бж҃їѧ проповѣ́давше,
и҆ закла́ли бы́бше ꙗ҆́коже а҆́гнцы,
и҆ къ жи́зни нестарѣ́емый, свѧті́и,
и҆ присносꙋ́щнѣй преста́вльшесѧ,
того̀ прилѣ́жнѡ мꙋ́ченицы моли́те,
долгѡ́въ разрѣше́нїе на́мъ дарова́ти.

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои̑мъ.
Въ пꙋ́ть оу҆́зкїй
хо́ждшїи приско́рбный,
всѝ въ житїѝ кре́стъ
ꙗ҆́кѡ ꙗ҆ре́мъ взе́мшїи,
и҆ мнѣ̀ послѣ́довавшїи вѣ́рою,
прїиди́те насладитесѧ,
и҆́хже оу҆гото́вахъ ва́мъ по́честей,
и҆ вѣнце́въ небе́сныхъ.

De diaken met kaars gaat de priester vooraf. Deze bewierookt de dode rondom, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk. Intussen worden gezongen de:

Troparen met keerverzen Toon 5. ("gezegend'...)
(Er worden gewoonlijk enige overgeslagen, de laatste tropaar: "Geef rust, Heer, aan uw [dienaar]' wordt altijd gezongen)

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
De scharen der Heiligen
vonden de bron van het leven
en de poort van het Paradijs.
Laat ook mij de weg vinden door boete.
Ik ben het verloren schaap.
Roep mij terug, Heiland, en red mij.

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
Die het Lam Gods hebt verkondigd
en als lammeren geofferd zijt,
en als heiligen ingetreden tot het leven
dat nooit ouder wordt en altijd blijft,
gij martelaren, bid Hem,
ons vergiffenis te schenken.

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
Gij allen, die de smalle weg
van het verdriet gegaan bent,
en het kruis in uw leven
als een juk op u genomen hebt
en mij in geloof hebt nagevolgd,
komt en erft de beloning
en de hemelse kronen,
die voor u zijn weggelegd.

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои́мъ.
О҆́бразъ є҆́смь неизрече́нныѧ твоеѧ̀ сла́вы,
а҆́ще и҆ ꙗ҆́звы ношꙋ̀ прегрѣше́нїй:
оу҆ще́дри твоѐ созда́нїе Влады́ко,
и҆ ѡ҆чи́сти твои́мъ благоꙋтро́бїемъ,
и҆ возжелѣ́нное ѻ҆те́чество пода́ждь мѝ,
раѧ̀ па́ки жи́телѧ мѧ̀ сотворѧ́ѧ.

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои́мъ.
Дре́вле оу҆́бѡ ѿ не сꙋ́щихъ созда́вый мѧ̀,
и҆ о҆́бразомъ твои́мъ боже́ственнымъ почты́й,
престꙋпле́нїемъ же за́повѣди,
па́ки мѧ̀ возврати́вый въ зе́млю,
ѿ неѧ́же взѧ́тъ бы́хъ,
на є҆́же по подо́бїю возведѝ,
дре́внею добро́тою воз҆ѡбрази́тисѧ.

Благослове́нъ є҆сѝ Гдⷭ҇и, наꙋчи́ мѧ ѡ҆правда́нїемъ твои́мъ.
Оу҆поко́й Бж҃е [раба̀ твоегѡ̀],
и҆ оу҆чинѝ [є҆гѡ̀] въ ра́й,
и҆дѣже ли́цы свѧты́хъ Гдⷭ҇и,
и҆ пра́ведницы сїѧ́ютъ ꙗ҆́кѡ свѣти́ла,
[оу҆со́пшаго раба̀ твоегѡ̀] оу҆поко́й,
презира̀ѧ [є҆гѡ̀] всѧ̑ согрѣше́нїѧ.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Трисїѧ́тельное є҆ди́нагѡ бж҃ества̀,
благоче́стнѡ пое́мъ вопїю́ще:
свѧ́тъ є҆сѝ О҆́ч҃е безнача́льный,
собезнача́льный Сн҃е,
и҆ боже́ственный Дш҃е,
просвѣтѝ на́съ вѣ́рою Тебѣ̀ слꙋ́жащихъ,
и҆ вѣ́чнагѡ ѻ҆гнѧ̀ и҆схитѝ.

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
Ik ben de ikoon van uw onuitsprekelijke heerlijkheid
al draag ik ook de wondetekenen van mijn zonden.
Heb medelijden, Meester, met uw schepsel,
en reinig mij in uw barmhartigheid.
Schenk mij weer het verlangde vaderhuis
en maak mij weer een bewoner van uw paradijs.

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
Eens hebt Gij mij uit het niets geschapen,
en mij waardig geacht uw ikoon te zijn.
Door mijn overtredingen
ben ik weer stof geworden
waaruit ik genomen was.
Breng die gelijkenis weer in mij terug,
en hervorm mij tot de oorspronkelijke schoonheid.

Gezegend zijt Gij, o Heer, leer mij uw gerechtigheid.
Geef rust, Heer, aan uw [dienaar]
en geef [hem] een plaats in het paradijs,
waar de gerechten zijn,
en waar de heiligen stralen als sterren.
Geef [hem] rust
en vergeef al [zijn] zonden.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
De Drievuldigheid van de ene Godheid
zingen wij eerbiedig toe:
Heilig zijt Gij, Vader zonder begin,
Gij, Zoon, eveneens zonder begin,
en Heilige Geest;
verlicht ons die U dienen in geloof
en red ons van het eeuwige vuur.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
Ра́дꙋйсѧ чи́стаѧ, Бг҃а пло́тїю ро́ждшаѧ
во спасе́нїе всѣ́хъ,
є҆́юже ро́дъ человѣ́ческїй ѡ҆брѣ́те спасе́нїе,
Тобо́ю да ѡ҆брѧ́щемъ ра́й,
Бц҃е чи́стаѧ, благослове́ннаѧ.

А҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа,
сла́ва Тебѣ̀ Бж҃е, (три́жды).

Є҆КТЕНЇА̀
Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гдⷭ҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Wees gegroet, reine, die voor ons heil
God naar het vlees hebt voortgebracht.
Door U vond het mensengeslacht de verlossing,
mogen wij door U het paradijs vinden,
zuivere en gezegende Moeder van God.

Allilulia, alliluia, alliluia,
ere zij U o God (3x).

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel]
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking,
van ontspanning, waar geen smart,
geen droefenis en geen tranen meer zijn.

всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́анное [и҃мz],
сло́вомz, и҆ли҆ дѣ́ломz, и҆ли҆ помышле́нїемz,
ꙗ҆кѡ бла́гz и҆ человѣколю́бецz бг҃z прости҆:
ꙗ҆кѡ нѣ́сть челове́кz, и҃же жи́вz бу҃детz,
и҆ не согрѣши́тz:
Ты́ бо е҆ди́нz кромѣ́ грѣха́,
пра́вда твоя҆ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твое҆ и҃стина.
(Возгла́сz)
Ꙗ҆кѡ Ты҆ е҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тz
и҆ поко́й [оу҃со́пшагѡ раба҆ твоегѡ҆] (и҃ма ре́кz),
Хр҃те҆ Бж҃е на́шz,
и҆ Тебѣ́ сла́ву возсыла́емz,
со безнача́льнымz твои́мz о҆ц҃е́мz,
и҆ пресвяты́мz и҆ благи́мz
и҆ животвора́щимz твои́мz дх҃омz,
ны́нѣ и҆ при́сно҃,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́вz. а҆ми́нь.

Тропа́рь гласz ѣ҃.
Поко́й, Спа́се на́шz,
сz пра́ведными [раба҆ твоегѡ҆, и҆ сегѡ҆],
всели҆ во дворы҆ твоя҆,
ꙗ҆коже е҃сть пи́сано,
презира́я ꙗ҆кѡ бла́гz прегрѣше́нїя [е҆гѡ҆]
вѡ́льная и҆ невѡ́льная,
и҆ всѧ҆ ꙗ҆же вz вѣ́дѣнїи и҆ не вz вѣ́дѣнїи,
человѣколю́бче.

Сла́ва о҆ц҃у҆, и҆ сн҃у, и҆ ст҃о́му дх҃у:
И҆ всѧ҆ ꙗ҆же вz вѣ́дѣнїи и҆ не вz вѣ́дѣнїи,
человѣколю́бче.

И҆ ны́нѣ и҆ при́сно҃, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́вz. а҆ми́нь.
Ѿ дѣ́вы возсїа́вый мі́ру Хр҃те҆ Бж҃е,
сы́ны свѣ́та
то́ю показа́вый, поми́луй на́сz.

Alle fouten die [hij heeft] bedreven
door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig
en uw Woord is waarheid.
(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Tropaar Toon 5.
Laat rusten, Verlosser,
uw dienaar met de rechtvaardigen
en laat [hem] wonen in uw voorhoven,
zoals geschreven staat,
vergeef [hem] in uw goedheid al [zijn] overtredingen,
de vrijwillige en de ongewilde, en alles
wat [hij] bewust of onbewust misdaan [heeft]
o Menslievende.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
En alles wat hij bewust of onbewust misdaan
heeft, o Menslievende.

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Uit de Maagd zijt Gij opgestraald voor de wereld,
o Cristus God, en door haar hebt Gij ons kinderen
van het licht gemaakt: ontferm U over ons.

Ѱа́ломъ н҃

Поми́лꙋй мѧ̀ Бж҃е,
по вели́цѣй ми́лости твое́й,
и҆ по мно́жествꙋ щедро́тъ твои́хъ
ѡ҆чи́сти беззако́нїе моѐ.
Наипа́че ѡ҆мы́й мѧ̀ ѿ беззако́нїѧ моегѡ̀,
и҆ ѿ грѣха̀ моегѡ̀ ѡ҆чи́сти мѧ̀.
Ꙗ҆́кѡ беззако́нїе моѐ а҆́зъ зна́ю,
и҆ грѣ́хъ мо́й предо мно́ю є҆́сть вы́нꙋ.
Тебѣ̀ є҆ди́номꙋ согрѣши́хъ,
и҆ лꙋка́вое предъ Тобо́ю сотвори́хъ:
ꙗ҆́кѡ да ѡ҆правди́шисѧ во словесѣ́хъ твои́хъ,
и҆ побѣди́ши внегда̀ сꙋди́ти Тѝ.
Се́ бо въ беззако́нїихъ зача́тъ є҆́смъ,
и҆ во грѣсѣ́хъ роди́ мѧ ма́ти моѧ̀.
Се́ бо и҆́стинꙋ возлюби́лъ є҆сѝ,
безвѣ̑стнаѧ и҆ та̑йнаѧ премꙋ́дрости твоеѧ̀
ꙗ҆ви́лъ мѝ є҆сѝ.
Ѡ҆кропи́ши мѧ̀ ѵ҆ссѡ́помъ, и҆ ѡ҆чи́щꙋсѧ:
ѡ҆мы́еши мѧ̀, и҆ па́ки снѣ́га оу҆бѣлю́сѧ.
Слꙋ́хꙋ моемꙋ̀ да́си ра́дость и҆ весе́лїе:
возра́дꙋютсѧ кѡ́сти смире́нныѧ.
Ѿвратѝ лицѐ твоѐ ѿ грѣ̑хъ мои́хъ,
и҆ бсѧ̑ беззакѡ́нїѧ моѧ̑ ѡ҆чи́сти.
Се́рдце чи́сто сози́жди во мнѣ̀ Бж҃е,
и҆ дꙋ́хъ пра́въ ѡ҆бновѝ во оу҆тро́бѣ мое́й.
Не ѿве́ржи менѐ ѿ лица̀ твоегѡ̀,
и҆ Дх҃а твоегѡ̀ свѧта́гѡ не ѿимѝ ѿ менѐ.
Возда́ждь мѝ ра́дость спасе́нїѧ твоегѡ̀,
и҆ дꙋ́хомъ влады́чнымъ оу҆тверди́ мѧ.
Наꙋчꙋ̀ беззакѡ́нныѧ пꙋте́мъ твои̑мъ,
и҆ нечести́бїи къ Тебѣ̀ ѡ҆братѧ́тсѧ.
И҆зба́ви мѧ̀ ѿ крове́й Бж҃е,
Бж҃е спасе́нїѧ моегѡ̀:
возра́дꙋетсѧ ѧ҆зы́къ мо́й пра́вдѣ твое́й.

PSALM 50
Ontferm U over mij, o God,
volgens uw grote ontferming,
En volgens de overvloed van uw barmhartigheden,
wis mijn ongerechtigheid uit.
Was mij steeds meer van mijn ongerechtigheid
en reinig mij van mijn zonde.
Want ik erken mijn ongerechtigheid,
en mijn zonde staat mij steeds voor ogen.
Tegen U alleen heb ik gezondigd:
ik heb kwaad gedaan voor uw aanschijn.
Zodat Gij rechtvaardigd blijkt in uw uitspraak,
en zult winnen als men U oordeelt.
Want zie, in ongerechtigheid ben ik geboren:
mijn moeder baarde mij in zonde.
Want zie, Gij hebt de waarheid lief,
het onbekende en het verborgene van uw wijsheid
hebt Gij mij bekend gemaakt.
Besprenkel mij met hysop en ik zal rein worden;
was mij, dan word ik witter dan sneeuw.
Doe mij vreugde en blijdschap horen,
en mijn vernederd gebeente zal zich verheugen.
Wend uw aangezicht af van mijn zonden,
wis al mijn ongerechtigheden uit.
Schep in mij een rein hart, o God,
vernieuw in mijn binnenste de rechte geest.
Verwerp mij niet van voor uw aangezicht,
neem uw Heilige Geest niet van mij weg.
Geef mij de vreugde terug van uw heil,
sterk mij met uw besturende Geest.
Dan zal ik de ongerechten uw wegen leren,
de goddelozen zullen zich tot U bekeren.
Bevrijd mij van bloedschuld, o God,
God van mijn heil;
mijn tong zal uw gerechtigheid bejubelen.

Гдⷭ҇и, оу҆стнѣ̀ моѝ ѿве́рзеши,
и҆ оу҆ста̀ моѧ̑ возвѣстѧ́тъ хвалꙋ̀ твою̀.
Ꙗ҆́кѡ а҆́ще бы восхотѣ́лъ є҆сѝ же́ртвы,
да́лъ бы́хъ оу҆́бо:
всесожже́нїѧ не благоволи́ши.
Же́ртва Бг҃ꙋ дꙋ́хъ сокрꙋше́нъ:
се́рдце сокрꙋше́нно и҆ смире́нно Бг҃ъ не оу҆ничижи́тъ.
Оу҆блажѝ, Гдⷭ҇и, благоволе́нїемъ твои́мъ Сїѡ́на,
и҆ да сози́ждꙋтсѧ
стѣ́ны і҆ерꙋсали̑мскїѧ.
Тогда̀ благоволи́ши же́ртвꙋ пра́вды,
возноше́нїе и҆ всесожжега́емаѧ:
тогда̀ возложа́тъ на ѻ҆лта́рь тво́й тельцы̀.

КАНѠ́НЪ (Ѳеофа́ново) Гла́съ ѕ҃

De kanon bestaat uit 9 odes. De 2e ode wordt altijd weggelaten, behalve op door-de-weekse dagen in de vastentijd (dus niet op zaterdag en zondag). Na de Ode kunnen stichieren worden gelezen, gewoonlijk 4, waarvan de laatste een stich voor de Moeder Gods. Ook hier worden niet altijd alle odes gezongen.

Пѣ́снь а҃ (І҆рмо́съ:)

Ꙗ҆́кѡ по сꙋ́хꙋ
пѣшеше́ствовавъ І҆сра́иль,
по бе́зднѣ стопа́ми, гони́телѧ Фараѡ́на
ви́дѧ потоплѧ́ема,
Бг҃ꙋ побѣ́днꙋю пѣ́снь пои́мъ, вопїѧ́ше.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Въ небе́сныхъ черто́зѣхъ
всегда̀ до́блїи мꙋ́ченицы мо́лѧтъ Тѧ̀ Хрⷭ҇тѐ,
[є҆го́же] ѿ землѝ
преста́вилъ є҆сѝ [вѣ́рнаго],
вѣ́чныхъ бла̑гъ полꙋчи́ти сподо́би.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Heer, open mijn lippen,
opdat mijn mond uw lof verkondige.
Want als Gij een offer wilde,
zou ik het brengen,
maar in brandoffers hebt Gij geen behagen.
Een offer voor God is een berouwvolle geest:
God versmaadt geen vermorzeld en nederig hart.
Doe goed, Heer, in uw welwillendheid aan Sion:
laat de muren van Jeruzalem
weer opgebouwd worden.
Dan hebt Gij behagen in een offer
van rechtvaardigheid, gaven en brandoffers:
dan zal men weer kalveren op uw altaar leggen.

KANON (Theofanos) Toon 6

De kanon bestaat uit 9 odes. De 2e ode wordt altijd weggelaten, behalve op door-de-weekse dagen in de vastentijd (dus niet op zaterdag en zondag). Na de Ode kunnen stichieren worden gelezen, gewoonlijk 4, waarvan de laatste een stich voor de Moeder Gods. Ook hier worden niet altijd alle odes gezongen.

1ste Ode (Irmos)

Over de bodem van de Rode Zee
trok het volk Israël als over vaste grond;
en toen het zijn vervolger Pharao
in zee verdrinken zag, riep het uit:
wij willen voor God een overwinningslied zingen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

In de hemelse verblijven
smeken de dappere martelaren voortdurend tot U,
o Christus: verleen de [gelovige]
die van de aarde [is] overgegaan,
de eeuwige goederen te verkrijgen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Оу҆краше́й вся́ческаѧ,
живо́тное смѣше́нное,
посредѣ̀ мѧ̀ человѣ́ка,
смире́нїѧ вкꙋ́пѣ и҆ вели́чества, созда́лъ є҆сѝ.
Тѣ́мже [раба̀ твоегѡ̀ дꙋ́шꙋ] Спа́се оу҆поко́й.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ:
Раѧ̀ жи́телѧ, и҆ земледѣ́лателѧ
въ нача́лѣ мѧ̀ оу҆чини́лъ є҆сѝ,
престꙋ́пльша же Тобо́ю за́повѣдь
и҆згна́лъ є҆сѝ.
Тѣ́мже [раба̀ твоегѡ̀ дꙋ́шꙋ] Спа́се оу҆поко́й.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
И҆́же ѿ ребра̀ созда́вый є҆́ѵꙋ
пре́жде на́шꙋ прама́терь,
и҆зъ пречи́стагѡ твоегѡ̀ чре́ва
въ пло́ть ѡ҆дѣва́етсѧ,
є҆́юже сме́рти крѣ́пость,
чи́стаѧ разрꙋшѝ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Пѣ́снь г҃ (І҆рмо́съ:)

Нѣ́сть свѧ́тъ ꙗ҆́коже Ты̀, Гдⷭ҇и Бж҃е мо́й,
вознесы́й ро́гъ вѣ́рныхъ твои́хъ бла́же,
и҆ оу҆тверди́вый на́съ
на ка́мени и҆сповѣ́данїѧ твоегѡ̀.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Toen Gij het heelal als een sieraad geschapen had,
hebt Gij de mens tot een gemengd wezen gemaakt,
dat zowel deel heeft aan de stoffelijke geringheid
als aan de geestelijke grootheid. Geef daarom
rust, Verlosser, aan de [ziel] van uw [dienaar].
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij hebt mij geschapen om te wonen
en te arbeiden in het paradijs,
maar toen ik uw gebod overtreden had,
hebt Gij mij verbannen: Geef daarom rust,
Verlosser, aan de ziel van uw dienaar.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Hij, Die vroeger onze eerste Moeder Eva
uit de rib geschapen heeft,
heeft uit uw ongerepte schoot
zich met vlees bekleed,
waarin Hij de kracht van de dood heeft vernietigd,
o Reine.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

3e Ode (Irmos)

Niemand is heilig zoals Gij, Heer mijn God;
Gij verhoogt de hoorn van uw gelovigen, o Goede,
en Gij versterkt ons
op de rots van het geloof.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Зако́ннѡ пострада́ша твоѝ мꙋ́ченицы
жизнода́вче,
и҆ вѣнце́мъ побѣ́ды оу҆краси́вшеса,
прилѣ́жнѡ [преста́вльшемꙋса вѣ́рномꙋ],
вѣ́чное и҆збавле́нїе подаю́тъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Наказа́въ пе́рвѣе мно́гими чꙋдесы̀ и҆ зна́меньми,
[менѐ заблꙋ́дшаго],
напослѣ́докъ самагѡ̀ себѐ и҆стощилъ є҆сѝ,
ꙗ҆́кѡ сострада́тель,
и҆ поиска́въ ѡ҆брѣ́лъ
и҆ спа́слъ є҆сѝ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва Ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ:
Ѿ текꙋ́щихъ непостоѧ́тельныѧ тлѝ,
к Тебѣ̀ [преше́дшаго],
въ селе́нїихъ вѣ́чныхъ жи́ти ра́достнѡ сподо́би
бла́же, ѡ҆правда́въ вѣ́рою же и҆ благода́тїю.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Нѣ́сть непоро́чна,
ꙗ҆́коже ты̀ пречи́стаѧ Богома́ти:
є҆ди́на бо ѿ вѣ́ка
Бг҃а и҆́стиннаго зачала̀ є҆сѝ во чре́вѣ,
сме́рти разрꙋши́вшаго си́лꙋ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Uw martelaren hebben volgens de regels gestreden,
o Levenschenker,
zij zijn door U getooid met de overwinningskrans,
en zij verwerven voor de ontslapen [gelovige]
de eeuwige verlossing.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Door veel wonderen en tekenen hebt Gij [mij],
de [verdwaalde], onderricht;
maar op het einde der tijden hebt Gij,
als Medelijdende, Uzelf ontledigd,
Gij zijt [mij] komen zoeken, Gij hebt [mij] gevonden
en gered.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Doe [hem], die vanuit de aardse vergankelijkheid
tot U overkomt,
vol vreugde wonen in de eeuwige woningen,
o Goede, gerechtvaardigd door geloof en genade.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Niemand is smetteloos
zoals Gij, alreine Moeder Gods:
want Gij alleen in eeuwigheid,
hebt in uw schoot de ware God ontvangen,
Die de kracht van de dood heeft ontbonden.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Є҆КТЄНЇА̀
Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гдⷭ҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel] van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking, van ontspanning, waar geen smart, geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig en uw Woord is waarheid.

(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Сѣда́ленъ Гла́съ ѕ҃
Вои́стинꙋ сꙋета̀ всѧ́ческаѧ,
житїѐ же сѣ́нь, и҆ со́нїе:
и҆́бо всꙋ́е мѧте́тсѧ всѧ́къ земноро́дный,
ꙗ҆́коже речѐ писа́нїе:
є҆гда̀ мі́ръ прїѡбрѧ́щемъ,
тогда̀ во гро́бъ всели́мсѧ,
и҆дѣ́же вкꙋ́пѣ ца́рїе и҆ ни́щїи.
Тѣ́мже Хрⷭ҇тѐ Бж҃е,
[преста́вльшагосѧ раба̀ твоего̀] оу҆поко́й,
ꙗ҆́кѡ человѣколю́бецъ.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ:
И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Всесвѧта́ѧ Бц҃е,
во вре́мѧ живота̀ моегѡ̀ не ѡ҆ста́ви менѐ,
человѣ́ческомꙋ предста́тельствꙋ не ввѣ́ри мѧ̀:
но сама̀ застꙋпѝ, и҆ поми́лй мѧ̀.

(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Sedaljen Toon 6
Waarlijk, alles is ijdelheid:
het leven is een schaduw en droom.
Vergeefs maakt elke aardgeborene zich druk,
want zoals geschreven staat:
al winnen wij ook de gehele wereld,
toch moeten wij neerdalen in het graf,
waar koningen en armen samen zijn.
Geef daarom rust aan uw overleden [dienaar],
o Christus God,
want Gij zijt een vriend der mensen.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Allerheiligste Moeder Gods,
verlaat mij niet tijdens mijn leven
vertrouw mij niet toe aan menselijke bescherming,
maar Gijzelf, help mij en ontferm U over mij.

Пѣснь д҃ Ірмо́съ:

(de 4e Ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Хр҃то́съ моа̀ си́ла, Бг҃ъ и̂ Гд҃ь,
честна́а це́рковь
боголе́пнѡ пое́тъ взыва́ющи,
ѿ смы́сла чи́ста ѡ̂ Гд҃ѣ пра́здноующи.
Припѣвъ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [до́шо оу҆со́пшагѡ рава̀ твоегѡ̀].

Премо́дрости бо́льшее ю҆вла́а позна́нїе,
и̂ е҆́же ѡ̂ да́рѣхъ, многосовершѣ́нныа Влады́ко,
благостыни,
мо́ченическїа ли́ки а҆́нгелѡмъ сочета́лъ е҆́сѝ.
Припѣвъ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [до́шо оу҆со́пшагѡ рава̀ твоегѡ̀].

Неизрече́нныа сла́вы твоеа̀ полу҆чи́ти сподо́би
къ Тебѣ̀ [престо́вльшагоса],
и̂дѣ́же Хр҃тѣ̀ весела́щихса е҆́сть жили́ще,
и̂ гла́съ честна́гѡ ра́дованїа.
Припѣвъ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [до́шо оу҆со́пшагѡ рава̀ твоегѡ̀].

Сла́ва ѻ҆ц҃ѹ̀, и̂ сн҃ѹ, и̂ ст҃о́мѹ дх҃ѹ.
[Пою́ща] прїимѝ боже́ственнѹю держа́вѹ твою̀,
е҆́го́жѐ ѿ землѝ прїа́лъ е҆́сѝ,
[ча́до] свѣ́та [сего̀] седѣ́лова,
грѣхо́внѹю мглѹ̀ ѡ҃чища́а,
многоми́лостиве.
Припѣвъ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [до́шо оу҆со́пшагѡ рава̀ твоегѡ̀].

И̂ ны́нѣ и̂ при́сно, и̂ во вѣ́ки вѣко́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́дичнъ:)
Прїа́телище пречи́стое, хра́мъ всенепоро́чный,
ковче́гъ всесваты́й, дѣ́вственное мѣ́сто всащѐнїа,
Тебѣ̀ добро́тѹ ї҆а́кѡвлю
Влады́ка и̂збра́лъ е҆́сть.
Припѣвъ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [до́шо оу҆со́пшагѡ рава̀ твоегѡ̀].

4e Ode (Irmos)

(de 4e Ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Christus is mijn Kracht, mijn God en mijn Heer;
zo zingt de heilige Kerk
met luider stemme God verheerlijkend,
terwijl zij blij de Heer prijst.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Als teken van uw grote wijsheid
en van uw rijke goedgevigheid, Meester,
hebt Gij de koren der Martelaren
bij de engelen gevoegd.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Verleen uw onzegbare heerlijkheid, aan [hem]
die naar U [is] overgegaan, daar waar, o Christus,
de woonplaats is van hen die zich verheugen,
en de stemmen klinken van zuivere blijdschap.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Neem [hem] op, die uw goddelijke macht [bezingt],
die Gij van de aarde hebt aangenomen,
en maak [hem] tot [een kind] van het licht,
door het duister der zonde te verwijderen,
Barmhartige.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Ongerept Vat, smetteloze Tempel,
maagdelijke plaats van heiliging
schoonheid van Jacob,
U heeft de Meester uitverkoren.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Пѣ́снь є҃ Їрмо́съ:

(de 5e Ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Бж҃ї́имъ свѣ́томъ твои́мъ бла́же,
оу҆́треню́ющихъ Тѝ дꙋ́шы
любо́вїю ѡ҆зарѝ молю́сѧ,
Тѧ̀ вѣ́дѣти Сло́ве бж҃їй, и҆́стиннаго Бг҃а,
ѿ мра́ка грѣхо́внагѡ взыва́юща.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Ꙗ҆́кѡ всеплѡ́дїе сващѐнное,
и҆ ꙗ҆́кѡ нача́токъ человѣ́ческагѡ є҆стества̀,
мꙋ́ченицы, прославленномꙋ принéсшесѧ Бг҃ови,
на́мъ спасе́нїе при́снѡ хода́тайствꙋютъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Небе́снагѡ пребыва́нїѧ,
раздаѧ́нїѧ дарова́нїй сподо́би Гд҃и,
пре́жде [оу҆со́пшаго вѣ́рнаго раба̀ твоегѡ̀],
подаѧ̀ прегрѣше́нїй и҆збавле́нїе.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва Ѻц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
И҆́же є҆ди́нъ є҆стество́мъ животво́рецъ,
и҆́же бла́гости вои́стиннꙋ неизслѣ́димаѧ пꙋчи́на,
[сконча́вшагосѧ] ца́рствїѧ твоегѡ̀
сподо́би щѐдре, є҆ди́не безсме́ртне.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Крѣ́пость и҆ пѣ́нїе, и҆зъ тебѐ Влады́чице,
мі́рꙋ рожде́йсѧ,
и҆ спасе́нїе бы́въ поги́бшимъ,
и҆́же ѿ а҆́довыхъ вра́тъ и҆збавлѧ́ѧй
вѣ́рою тебѐ блажа́щыѧ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

5e Ode (Irmos)

(de 5e Ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Verlicht, o Algoede, door uw goddelijk Licht,
de zielen van hen die voor U waken.
Ontvlam in hen het verlangen om U, o Woord van God,
te erkennen als de ware God,
Die uit het duister der zonden verlost.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Als een heilig brandoffer en als een eerstelingsoffer
van de menselijke natuur, hebben de Martelaren
zichzelf opgedragen aan God, Die zich verheerlijkt
heeft, en zo verwierven zij voor ons de verlossing.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Verleen, Heer, de hemelse woning
en de volheid van uw genade
aan uw ontslapen [dienaar]
en schenk [hem] verlossing van [zijn] zonden.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Volgens uw Wezen zijt Gij de Schenker van het leven
en de waarachtig onuitputtelijke zee der goedheid.
Verleen uw [gestorvene] de toegang tot uw Rijk,
Gij, Die alleen ontsterfelijk zijt.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Hij, Die uit U geboren is, Koningin der wereld,
is geworden tot kracht en lofprijzing
en heil voor de verlorenen:
want Hij redt uit de poorten van de Hades
hen die U gelovig zaligprijzen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Пѣ́снь ѕ҃ І҆рмо́съ:

Жите́йское мо́ре,
воздвиза́емое зрѧ̀ напа́стей бꙋ́рею,
къ ти́хомꙋ приста́нищꙋ твоемꙋ̀ прите́къ вопїю́ Ти:
возведѝ ѿ тлѝ живо́тъ мо́й, многоми́лостиве.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

На крестѣ̀ пригвожда́емь,
мꙋ́ченическїѧ ли́ки къ себѣ̀ собра́лъ є҆сѝ,
подража́ющыѧ стра́сть твою̀ бла́же.
Тѣ́мже мо́лимсѧ Тѝ:
къ Тебѣ̀ [преста́вльшагосѧ] ны́нѣ оу҆поко́й.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Неизрече́ннꙋю сла́вою твое́ю,
є҆гда̀ прїи́деши стра́шнѡ сꙋди́ти
мі́рꙋ всемꙋ̀ на ѻ҆́блацѣхъ,
благоволѝ свѣ́тлѡ срѣ́сти Тебѐ и҆зба́вителю,
[є҆го́же] ѿ землѝ прїѧ́лъ є҆сѝ
[вѣ́рнаго раба̀ твоего̀].
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва Ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
И҆сто́чникъ жи́зни сы́й,
мꙋ́жествомъ боже́ственнымъ Влады́ко,
ѡ҆кова̑ннаѧ и҆зво́дѧй, [раба̀ твоего̀],
къ Тебѣ̀ вѣ́рнѡ [ѿше́дшаго] въ сла́дости
ра́йстѣй вселѝ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Въ зе́млю возврати́хомсѧ,
престꙋ́пльше бж҃їю за́повѣдь боже́ственнꙋю,
тобо́ю же Дѣ́во,
на не́бо ѿ землѝ вознесо́хомсѧ,
тлю̀ сме́ртнꙋю ѿтрѧ́сше.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

6e Ode Irmos:

Wanneer de levenszee opgejaagd wordt
onder de aanvallen van de storm,
vlucht ik naar uw rustige haven, tot U roepend:
hef uit het bederf mijn leven op, Zeerbarmhartige.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Toen Gij aan het Kruis waart gehecht,
hebt Gij de koren der Martelaren,
die uw lijden navolgden, tot U geleid, o Goede:
daarom bidden wij U:
geef rust aan [hem], die tot U [is] overgegaan.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Wanneer Gij op de wolken des hemels wederkomt
in uw onzegbare heerlijkheid,
om de hele wereld te oordelen,
verleen dan, o Redder, dat uw gelovige [dienaar],
die Gij van de aarde hebt weggenomen,
U stralend van vreugde tegemoet [mag] gaan.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij zijt de onuitputtelijke Bron van het leven,
Meester, en met goddelijke moed
hebt Gij de geboeiden uit de Hades ontvoerd.
Doe uw gelovig gestorven [dienaar] wonen
in de vreugden van het paradijs.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Tot de aarde moesten wij terugkeren
omdat wij Gods goddelijk gebod overtreden hebben,
maar door U, o Maagd, worden wij
van de aarde opgeheven naar de hemel, nu wij het
bederf van de dood van ons afgeschud hebben.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Є҆КТЄНЇА̀
Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гдⷭ҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel] van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking, van ontspanning, waar geen smart, geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig en uw Woord is waarheid.

(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хр҃тѐ Бж҃е на́шъ, и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

Конда́къ*) Гла́съ и҃
Со свѧты́ми оу҆поко́й Хр҃тѐ,
[дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀],
и҆дѣ́же нѣ́сть болѣ́знь,
ни печа́ль, ни воздыха́нїе,
но жи́знь безконе́чнаѧ.

І҆́косъ
Са́мъ є҆ди́нъ є҆сѝ безсме́ртный,
сотвори́вый и҆ созда́вый человѣ́ка,
земні́и оу҆́бѡ ѿ землѝ созда́хомсѧ,
и҆ въ зе́млю тꙋ́южде по́йдемъ,
ꙗ҆́коже повелѣ́лъ є҆сѝ,
созда́вый мѧ̀ и҆ рекі́й ми:
ꙗ҆́кѡ землѧ̀ є҆сѝ въ зе́млю ѿи́деши,
а҆́може всѝ человѣ́цы по́йдемъ,
надгро́бное рыда́нїе творѧ́ще пѣ́снь: а҆ллилꙋ́їа.

(De kondak wordt herhaald:)
Со свѧты́ми оу҆поко́й Хр҃тѐ,
[дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀],
и҆дѣ́же нѣ́сть болѣ́знь,
ни печа́ль, ни воздыха́нїе,
но жи́знь безконе́чнаѧ.

*) Geschreven door Ephraïm de Syriër, een monnik uit de 3e eeuw,
de meest beroemde schrijver onder de Syrische Kerkvaders.

(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God, en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

Kondak*) Toon 8
Met uw heiligen, o Christus, laat rusten
de [ziel] van uw [dienaar]
daar waar geen pijn,
verdriet en verzuchting meer is
maar eeuwig leven.

Ikos
Gij alleen zijt de Onsterfelijke,
Die de mens geschapen en geformeerd hebt.
Als schepselen bestaan wij uit stof,
en tot stof zullen wij wederkeren.
Zo hebt Gij bevolen hebt,
toen Gij mij schiep hebt Gij immers gezegd:
Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.
Daarheen gaan we dus allen,
wij die zingen het klaaglied: alliluia.

(De kondak wordt herhaald:)
Met uw heiligen, o Christus, laat rusten
de [ziel] van uw [dienaar]
daar waar geen pijn,
verdriet en verzuchting meer is
maar eeuwig leven.

*) Geschreven door Ephraïm de Syriër, een monnik uit de 3e eeuw,
de meest beroemde schrijver onder de Syrische Kerkvaders.

Пѣ́снь з҃ І҆рмо́съ:
(De 7e ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Росода́тельнꙋ оу҆́бѡ пе́щь содѣ́ла а҆́нгелъ,
преподо́бнымъ ѻ҆трокѡ́мъ,
халде́и же ѡ҆пала́ющее велѣ́нїе бж҃їе,
мꙋчи́тела оу҆вѣща̀ вопи́ти:
благослове́нъ є҆сѝ Бж҃е ѻ҆те́цъ на́шихъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆зба́вльшїися твое́ю кро́вїю
мꙋ́ченицы пе́рвагѡ престꙋпле́нїа,
ѡ҆кропи́вшеся же свое́ю кро́вїю,
проѡбразꙋ́ютъ ꙗ҆́вѣ твоѐ заколе́нїе:
благослове́нъ є҆сѝ Бж҃е ѻ҆те́цъ на́шихъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Свирѣ́пѣющꙋю сме́ртъ оу҆мертви́лъ є҆сѝ,
Сло́ве живонача́льнѣйшїй,
въ вѣ́рѣ же [оу҆со́пшаго] прїимѝ ны́нѣ
[воспѣва́ющаго и҆ глаго́лющаго]: Хрⷭ҇тѐ,
благослове́нъ є҆сѝ Бж҃е ѻ҆те́цъ на́шихъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва Ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Воѡдꙋши́вый мѧ̀ человѣ́ка вдохнове́нїемъ
боже́ственнымъ, богонача́льнѣйшїй Влады́ко,
[преста́вленнаго] ца́рствїѧ твоегѡ̀ сподо́би,
пѣ́ти тебѣ̀ Спа́се:
благослове́нъ є҆сѝ Бж҃е ѻ҆те́цъ на́шихъ.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Превы́шши вся́кїѧ тва́ри
пренепоро́чнаѧ была̀ є҆сѝ,
заче́нши Бг҃а,
сокрꙋши́вшаго сме́ртнаѧ врата̀,
и҆ вере́ѝ сте́ршаго:
тѣ́мже тѧ̀ чи́стаѧ пѣснослѡ́вымъ вѣ́рнїи,
ꙗ҆́кѡ Бг҃огома́терь.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

7e Ode Irmos:
(De 7e ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

De engel maakte de vuuroven koel
van dauw voor de vrome jongelingen.
De Claldeeën echter werden verbrand,
en door Gods wil riep ook de tyran:
Gezegend zijt Gij, o Heer, God onzer vaderen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Door uw Bloed verlost van de eerste overtreding,
en besprenkeld met hun eigen bloed
hebben de Martelaren duidelijk
uw slachting afgebeeld:
Gezegend zijt Gij, o Heer, God onzer vaderen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

De allesvernielende dood hebt Gij zelf ter dood
gebracht, levendwekkend Woord.
Neem op de in geloof [ontslapene]
die U, Christus, [prijst] en die [roept]:
Gezegend zijt Gij, o Heer, God onzer vaderen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij hebt mij bezield door uw goddelijke adem,
o Meester. Schenk aan de [gestorvene]
volheid van leven in uw Rijk,
opdat [hij] tot U, Verlosser, [moge] zingen:
Gezegend zijt Gij, o Heer, God onzer vaderen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Gij zijt verhevener geworden dan ieder schepsel,
geheel onbevlekte,
toen Gij God mocht ontvangen,
Die de poorten van de dood verbrijzelde
en de sluitbomen vernietigde.
Daarom bezingen wij gelovigen U, o Reine,
als de Moeder Gods.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Пѣ́снь и҃ І҆рмо́съ:
(De 8e ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

И҆зъ пла́мене преподо́бнымъ
ро́сꙋ и҆сточи́лъ є҆сѝ,
и҆ пра́веднагѡ же́ртвꙋ водо́ю попали́лъ є҆сѝ:
всѧ̑ бо твори́ше Хр҃тѐ,
то́кмѡ є҆́же хотѣ́ти.
Тѧ̀ превосно́симъ во всѧ̑ вѣ́ки.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Крѣ́пкѡ по́двиги показа́вше,
побѣ́ды вѣнце́мъ оу҆краси́стесѧ
мꙋ́ченицы хр҃тѡ́вы страстоте́рпцы, зовꙋ́ще:
Тѧ̀ превосно́симъ Хр҃тѐ во всѧ̑ вѣ́ки.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Свѧще́ннѣ житїѐ ѡ҆ста́вльшыѧ вѣ҃рныѧ,
и҆ къ тебѣ̀ Влады́це преше́дшыѧ прїимѝ,
кро́тцѣ оу҆покоева́ѧ, ꙗ҆́кѡ благоꙋтро́бенъ,
тѧ̀ первозносѧ́щыѧ во всѧ̑ вѣ́ки.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Ны́нѣ въ землѝ кро́ткихъ всѧ̑ водорѧ́тисѧ
пре́жде оу҆со́пшыѧ,
Спа́се, благоизволѝ,
вѣ́рою ꙗ҆́же въ тѧ̀ ѡ҆правда́въ и҆ благода́тїю,
тѧ̀ превозносѧ́щыѧ во всѧ̑ вѣ́ки.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Всѝ тѧ̑ блажи́мъ всеблаже́ннаѧ,
ро́ждшꙋю Сло́ва вои́стиннꙋ
сꙋ́щаго блаже́ннаго,
пло́тъ на́съ ра́ди бы́вшаго:
є҆го́же превозно́симъ во всѧ̑ вѣ́ки.
Припѣ́въ: Оу҆поко́й, Гд҃и, [дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

8e Ode Irmos:
(De 8e ode wordt gewoonlijk overgeslagen)

Uit de vlammen hebt Gij dauw uitgestort
over de rechtschapenen en op het offer van de
rechtvaardige heb Gij water doen neerdalen:
alles hebt Gij gemaakt, Christus,
slechts wat Gij wilt,
U prijzen wij in eeuwigheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nadat gij U standvastig betoond had in de strijd,
werd gij gesierd met de overwinningskransen,
zegedragende Martelaren van Christus, roepende:
U verheffen wij, Christus, in eeuwigheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Neem op, Meester, de gelovigen die hun leven
heilig hebben voleindigd en tot U zijn overgegaan.
Schenk rust, Barmhartige, aan hen
die U verheffen in eeuwigheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Allen die reeds ontslapen zijn, Verlosser,
en die Gij gerechtvaardigd hebt
om hun geloof in U en door uw genade,
laat hen nu verblijven in het land der zachtmoedigen
waar zij U verheffen in eeuwigheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Alzalige, u prijzen wij zalig,
omdat gij het Woord gebaard hebt,
die werkelijk zalige Persoon,
Die omwille van ons vleesgeworden is:
Hem verheffen wij in eeuwigheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Пѣ́снь д҃ Ірмо́съ:

Бг҃а человѣ́кѡмъ невозмо́жно ви́дѣти,
на негоже не смѣ́ютъ чи́ни а҃нгельстіи взира́ти:
тобо́ю же всечи́стаа,
ѧ҆ви́ся человѣ́кѡмъ сло́во воплоще́нно,
є҆гоже велича́юще, съ небе́сными во́и,
тѧ̀ ѹ҆блажа́емъ.
Припѣ́въ: Ѹ҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ ѹ҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Наде́жда мꙋ́чеником̾ лики ѹ҆крѣпѝ,
и҆ къ твое́й люб҃вѝ распале́ннѣ вперѝ,
бꙋ́дꙋщихъ сі́мъ предѡбрази́вши
неколеби́мый во́истиннꙋ поко́й:
є҆мꙋ́же [преста́вльшагосѧ, бла́же,
вѣ́рнаго] сподо́би полꙋчи́ти.
Припѣ́въ: Ѹ҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ ѹ҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Свѣ́тлагѡ и҆ боже́ственнагѡ полꙋчи́ти
сїѧ́нїѧ твоегѡ̀, Хрⷭ҇тѐ,
вѣ́рою [преста́вльшагосѧ] благоволѝ
въ нѣ́дрѣхъ а҆враа́мовыхъ ѹ҆покое́нїе,
ѩ҆́кѡ є҆ди́нъ ми́лостивъ, [семꙋ̀] да́рꙋй,
и҆ вѣ́чнагѡ сподоблѧ́ѧй блаже́нства.
Припѣ́въ: Ѹ҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ ѹ҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

Сла́ва Ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Сы́й є҆сте́ствомъ бла́гъ и҆ благоꙋтро́бенъ,
и҆ воли́тель ми́лости,
и҆ благоꙋтро́бїѧ бе́здна:
[є҆го́же] ѿ мѣ́ста сегѡ̀ ѡ҆слобле́нїѧ
и҆ сѣ́ни сме́ртныѧ Спа́се преста́вилъ є҆сѝ,
и҆дѣ́же сїѧ́етъ тво́й свѣ́тъ, [сего̀] ѹ҆чинѝ.
Припѣ́въ: Ѹ҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ ѹ҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Сѣ́нь свѧтꙋ́ю чи́стаѧ разꙋмѣ́емъ,
и҆ ковче́гъ,
и҆ скрижа́ль тѧ̀ зако́на и҆ благода́ти:
тобо́ю бо ѡ҆ставле́нїе дарова́сѧ,
ѡ҆правда̂ннымъ кро́вїю воплоще́ннагѡ
и҆зъ твоегѡ̀ чре́ва, всенепоро́чнаѧ.
Припѣ́въ: Ѹ҆поко́й, Гдⷭ҇и, [дꙋ́шꙋ ѹ҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀].

9e Ode Irmos:

Voor mensen is het niet mogelijk om God te zien,
naar Wie zelfs de engelscharen niet durven opzien.
Door U, allerzuiverste Maagd,
verscheen ons het Woord in mensengestalte.
Hij, die wij verheerlijken met de hemelse scharen.
U prijzen wij zalig.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Hoop heeft de koren der Martelaren gesterkt en hen
met vurig verlangen naar uw liefde doen snellen.
Want onwankelbaar was hun hoop op het genieten
van de toekomstige goederen:
verleen ook aan [hem] die [is] overgegaan,
hieraan deel te krijgen.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Verleen, Christus, aan [hem]
die in geloof [is] overgegaan,
om te genieten van uw stralende glans.
Schenk [hem], als enig Barmhartige, de rust
in Abrahams schoot
en keur [hem] waardig voor de eeuwige zaligheid.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij, Die van nature goed en barmhartig zijt,
de ontferming bemint
en de afgrond van erbarmen zijt:
[hem] die Gij, Heiland, weggenomen hebt uit dit oord
van ellende en uit de schaduw des doods, plaats
[hem] daar waar het licht van uw aanscijn straalt.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
U erkennen wij als heilige tent, o Reine,
en de ark en tafel van de Wet der genade:
want door U wordt vergiffenis geschonken
aan hen die gerechtvaardigd zijn door het Bloed
van Hem, Die een lichaam heeft aangenomen
uit uw schoot, geheel onbevlekte.
Refrein: Geef rust, Heer, aan de [ziel] van uw overleden [dienaar].

Є҆КТЄНЇА̀
Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ оу҆со́пшагѡ
раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀]
всѧ́комꙋ прегреше́нїю во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гдⷭ҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стъ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.

LITANIE
Nogmaals en nogmaals, laat ons de Heer in vrede bidden. Heer ontferm U.
Laten wij bidden voor de zielerust van de overleden [dienaar] Gods (NN), opdat [hem] moge worden vergeven iedere fout, vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U.
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U.
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laten wij bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel] van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking, van ontspanning, waar geen smart, geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig en uw Woord is waarheid.

(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Самогла́сны І҆ѡа́нна мона́ха

(гла́съ а҃)
Ка́ѧ жите́йскаѧ сла́дость
пребыва́етъ печа́ли непричáстна;
ка́ѧ ли сла́ва стои́тъ на землѝ непрело́жна;
всѧ̑ сѣ́ни немощнѣ́йша,
всѧ̑ со́нїй преле́стнѣйша;
є҆ди́нѣмъ мгнове́нїемъ,
и҆ всѧ̑ сїѧ̑ сме́рть прїе́млетъ.
Но во свѣ́те Хрⷭ҇тѐ лица̀ твоегѡ̀,
и҆ въ наслажде́нїи твоеѧ̀ красоты̀,
є҆го́же и҆збра́лъ є҆сѝ, оу҆поко́й,
ꙗ҆́кѡ человѣколю́бецъ.

(гла́съ в҃)
Оу҆вы̀ мнѣ̀, ꙗ҆ковы́й по́двигъ
и҆́мать дꙋша̀ разлꙋча́ющисѧ ѿ тѣлесѐ:
оу҆вы̀, тогда̀ коли́ко слези́тъ,
и҆ нѣ́сть поми́лꙋѧй ю҆̀:
ко а҆́ггелѡмъ ѻ҆́чи возводѧ́щи,
бездѣ́льнѡ мо́литсѧ:
къ человѣ́кѡмъ рꙋ́цѣ простира́ющи,
не и҆́мать помога́ющагѡ.
Тѣ́мже возлю́бленнїи мои̇̀ бра́тїе,
помы́сливше на́шꙋ кра́ткꙋю жи́знь,
[преста́вленномꙋ] оу҆покое́нїѧ ѿ Хрⷭ҇та̀ про́симъ,
и҆ дꙋша́мъ на́шимъ ве́лїю ми́лость.

(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Idiomela van Johannes Damascenus

(Toon 1)
Welke vreugde des levens
is geheel zonder droefheid?
Welke heerlijkheid is bestendig op aarde?
Alles is vergankelijker dan een schaduw;
alles is bedriegelijker dan een droom.
Want in een ogenblik
wordt dit alles door de dood weggenomen.
Maar Gij, o Christus,
breng in het licht van uw aangezicht,
en tot rust in de vreugde van uw schoonheid,
hem die Gij hebt uitverkoren als de menslievende.

(Toon 2)
Wee mij! Welk een strijd ondergaat de ziel,
om los te komen van het lichaam.
Er is niemand,
die zich daarover kan erbarmen.
Naar de engelen richt zij de ogen op,
tevergeefs roept zij hen aan,
naar de mensen strekt zij de handen uit
geen mens kan daar helpen.
Daarom geliefde broeders en zusters, denken wij
aan de korte duur van ons leven, en bidden wij tot
Christus om de overledene rust te schenken,
en aan onze zielen zijn grote barmhartigheid.

(гла́съ г҃)
Вса̑ сꙋета̀ человѣ́ческаѧ,
є҆ли̑ка не пребыва́ютъ по сме́рти:
не пребыва́етъ бога́тство,
ни сше́ствꙋетъ сла́ва:
прише́дшей бо сме́рти, сїѧ̑ вса̑ потреби́шасѧ.
Тѣ́мже Хр҃тꙋ̀ безсме́ртномꙋ возопїи́мъ:
[преста́вленнаго] ѿ на́съ оу҆поко́й,
и҆дѣ́же всѣ́хъ є҆́сть веселѧ́щихсѧ жили́ще.

(гла́съ д҃)
Гдѣ̀ є҆́сть мїрско́е пристра́стїе;
Гдѣ̀ є҆́сть проврéменныхъ мечта́нїе;
Гдѣ̀ є҆́сть зла́то и҆ сребро̀;
Гдѣ̀ є҆́сть рабѡ́въ мно́жество и҆ молва̀;
вса̑ пе́рсть,
вса̑ пе́пелъ вса̑ сѣ́нь:
но прїиди́те, возопїи́мъ безсме́ртномꙋ царю̀:
Гд҃и, вѣ́чныхъ твои́хъ бла̑гъ
сподо́би [преста́вльшагосѧ] ѿ на́съ,
оу҆покоѧ́ѧ [є҆го̀]
въ нестарѣ́ющемсѧ блаже́нствѣ твое́мъ.

(гла́съ є҃)
Помѧнꙋ́хъ проро́ка вопїю́ща:
а҆́зъ є҆́смь землѧ̀ и҆ пе́пелъ.
И҆ па́ки разсмотри́хъ во гробѣ́хъ,
и҆ ви́дѣхъ кѡ́сти ѡ҆бнаже́ны и҆ рѣ́хъ:
оу҆́бо кто̀ є҆́сть ца́рь, и҆лѝ во́инъ,
и҆лѝ бога́тъ и҆лѝ оу҆бо́гъ,
и҆лѝ пра́ведникъ и҆лѝ грѣ́шникъ;
но оу҆поко́й Гд҃и, съ пра́ведными [раба̀ твоего̀].

(Toon 3)
Hoe ijdel zijn alle menselijke dingen,
want niets ervan blijft bestaan na de dood.
Rijkdom blijft niet,
en onze roem gaat niet met ons mee:
wanneer de dood komt verdwijnt dat alles. Laat
ons daarom roepen tot Christus de Onsterfelijke:
Schenk aan [hem] die van ons [is] heengegaan de
rust, daar waar allen zich verheugen.

(Toon 4)
Waar is het streven dezer wereld gebleven?
Waar de illusie van aardse dingen?
Waar is de rijkdom aan goud en zilver?
Waar zijn allen die ons dienden?
Alles is vergaan tot stof en as,
alles is voorbij als een schaduw.
Laat ons dus roepen tot de onsterferlijke Koning:
Heer, schenk uw eeuwige goederen
aan [hem] die van ons [is] heengegaan,
en schenk [hem] de rust
in de nooit oud wordende zaligheid.

(Toon 5)
Ik denk aan de profeet die roept:
"Ik ben slechts stof en as." En elders:
"Ik heb in de graven gezien
de beenderen die ontbloot zijn van hun vlees.
Wie is dan de koning en wie de soldaat?
Wie is de rijke en wie de bedelaar?
Wie de gerechte en wie de zondaar?"
Breng, Heer, uw [dienaar] tot de rust der gerechten.

(гла́съ ѕ҃)
Нача́токъ мнѣ̀ и҆ соста́въ
зижди́тельное твоѐ бы́сть повелѣ́нїе:
восхотѣ́въ бо ѿ неви́димагѡ же
и҆ ви́димагѡ жи́ва мѧ̀ соста́вити є҆стества̀.
Ѿ землѝ тѣ́ло моѐ созда́лъ є҆сѝ,
да́лъ же мѝ є҆сѝ дꙋ́шꙋ боже́ственнымъ твои́мъ
и҆ животворѧ́щимъ вдохнове́нїемъ.
Тѣ́мже Хр҃тѐ, [раба̀ твоего]
во странѣ̀ живꙋ́щихъ,
и҆ въ селе́нїихъ пра́ведныхъ оу҆поко́й.

(гла́съ з҃)
По ѻ҆́бразꙋ твоемꙋ̀ и҆ по подо́бїю
созда́вый въ нача́лѣ человѣ́ка,
въ раѝ поста́вилъ є҆сѝ
владѣ́ти твои́ми тва́рьми:
за́вистїю же дїа́волею прельсти́всѧ,
снѣ́ди причасти́сѧ,
за́повѣдей твои́хъ престꙋ́пникъ бывъ.
Тѣ́мже па́ки въ зе́млю, ѿ неѧ́же взѧ́тъ бы́сть,
ѡ҆сꙋди́лъ є҆сѝ возврати́тисѧ,
Гд҃и, и҆ и҆спроси́ти оу҆покое́нїе.

(гла́съ и҃)
Пла́чꙋ и҆ рыда́ю,
є҆гда̀ помышлѧ́ю сме́ртъ,
и҆ ви́ждꙋ во гробѣ́хъ лежа́щꙋю,
по ѻ҆́бразꙋ бж҃їю созда́ннꙋю на́шꙋ красотꙋ̀,
безѻ҆бра́знꙋ, безсла́внꙋ, не и҆мꙋ́щꙋю ви́да.
Ѡ҆ чꙋдесѐ: что̀ сїѐ є҆́же ѡ҆ на́съ
бы́сть та́инство;
ка́кѡ преда́хомсѧ тлѣ́нїю;
ка́кѡ сопрѧго́хомсѧ сме́рти;
вои́стиннꙋ Бг҃а повелѣ́нїемъ,
ꙗ҆́коже пи́сано є҆́сть,
подаю́щагѡ [преста́вльшемꙋсѧ] оу҆покое́нїе.

(Toon 6)
Uw scheppend woord is mijn begin en mijn wezen;
want Gij hebt gewild
dat ik een levend schepsel zou worden,
samengesteld uit zichtbare en onzichtbare natuur.
Gij hebt mijn lichaam uit aarde geformeerd,
en mij een ziel gegeven
door uw goddelijke levenschenkende adem.
Breng daarom, o Christus,
uw [dienaar] tot rust in het land der levenden,
in de woonplaats der Gerechten.

(Toon 7)
Naar uw ikoon en uw gelijkenis
hebt Gij de eerste mens in het begin geformeerd.
Gij hebt hem in het paradijs geplaatst
om te heersen over uw schepselen.
Maar de afgunst van de duivel heeft hem bedrogen;
hij at van de vrucht,
als een overtreder van uw geboden.
Daarom hebt Gij hem veroordeeld, om weer
veranderd te worden in de aarde waaruit hij
genomen was. Heer, schenk hem rust.

(Toon 8)
Ik moet wenen en klagen,
wanneer ik denk aan de dood,
en beschouw hoe in het graf,
de naar Gods ikoon geschapen schoonheid
wordt prijsgegeven aan het afschuwelijk verderf.
Aan welk een onbegrijpelijk mysterie
zijn wij onderworpen?
Hoe zijn wij overgeleverd aan de vergankelijkheid?
Hoe zijn wij overgeleverd aan het juk van de dood?
Waarlijk, zoals geschreven staat
het gebeurt naar Gods gebod.
Hij moge daarom aan de [gestorvene] rust verlenen.

БЛАЖЕННА Гла́съ ѕ҃

De strofen worden, behalve de eerste 6, steeds door stichieren onderbroken.

Во ца́рствїи твое́мъ, є҆гда̀ прїи́деши,
помѧнѝ на́съ Гдⷭ҇и.

Блаже́ни ни́щїи дꙋ́хомъ,
ꙗ҆́кѡ тѣ́хъ є҆́сть ца́рство небе́сное.

Блаже́ни пла́чꙋщїи,
ꙗ҆́кѡ ті́и оу҆тѣ́шатсѧ.

Блаже́ни кро́тцыи,
ꙗ҆́кѡ ті́и наслѣ́дѧтъ зе́млю.

Блаже́ни а҆́лчꙋщїи и҆ жа́ждꙋщїи пра́вды,
ꙗ҆́кѡ ті́и насы́тѧтсѧ.

Блаже́ни ми́лостивїи,
ꙗ҆́кѡ ті́и поми́лованы бꙋ́дꙋтъ.

Разбо́йника раѧ̀ Хрⷭ҇тѐ жи́телѧ,
на крестѣ̀ тебѣ̀ возопи́вша,
помѧни́ мѧ,
предсодѣ́ѧлъ є҆сѝ покаѧ́нїемъ є҆гѡ̀,
и҆ менѐ сподо́би недосто́йнаго.

Блаже́ни чи́стїи се́рдцемъ,
ꙗ҆́кѡ ті́и Бг҃а оу҆́зрѧтъ.

Живото́мъ госпо́дствꙋѧй и҆ сме́ртїю,
во дво́рѣхъ свѧты́хъ оу҆поко́й,
[є҆го́же] прїѧ́лъ є҆сѝ ѿ привре́менныхъ:
и҆ помѧни́ мѧ,
є҆гда̀ прїи́деши во ца́рствїи твое́мъ.

DE ZALIGSPREKINGEN Toon 6

De strofen worden, behalve de eerste 6, steeds door stichieren onderbroken.

Gedenk mij, o Heer,
als Gij gekomen zijt in uw Koninkrijk.

Zalig de armen van Geest,
want aan hen behoort het Rijk der hemelen.

Zalig de treurenden,
want zij zullen getroost worden.

Zalig de zachtmoedigen,
want zij zullen het land bezitten.

Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid,
want zij zullen verzadigd worden.

Zalig de barmhartigen,
want zij zullen barmhartigheid ondervinden.

De rover hebt Gij, Christus, tot een bewoner
van het paradijs gemaakt, toen hij U toeriep
aan het kruis: "Gedenk mij, Heer."
Doe ook mij deel hebben aan zijn boete,
hoewel ik onwaardig ben.

Zalig de zuiveren van hart,
want zij zullen God zien.

Heerser over leven en dood,
geef rust in de voorhoven van uw heiligen
aan [hem] die Gij uit de tijd hebt weggenomen
en gedenk mij, o Heer,
wanneer Gij komt in uw Koninkrijk.

Блаже́ни миротво́рцы,
ꙗ҆́кѡ ті́и сы́нове бо́жїи нарекꙋ́тсѧ.

Дꙋша́ми влады́чествꙋѧй и҆ тѣлеса́ми,
є҆го́же въ рꙋцѣ̀ дыха́нїе на́ше,
ѡ҆скорблѧ́емыхъ оу҆тѣше́нїе,
оу҆поко́й во странѣ̀ пра́ведныхъ,
[є҆го́же] преста́вилъ є҆сѝ [раба̀ твоего̀].

Блаже́ни и҆згна́ны пра́вды ра́ды,
ꙗ҆́кѡ тѣ́хъ є҆́сть ца́рство небе́сное.

Хрⷭ҇то́съ тѧ̀ оу҆поко́итъ
во странѣ̀ живꙋ́щихъ,
и҆ врата̀ ра̑йскаѧ да ѿве́рзетъ тѝ,
и҆ ца́рствїѧ пока́жетъ жи́телѧ,
и҆ ѡ҆ставле́нїе тебѣ̀ да́стъ,
ѡ҆ ни́хже [согрѣши́лъ] є҆сѝ въ житїѝ,
[хрⷭ҇толю́бче].

Блаже́ни є҆стѐ, є҆гда̀ поно́сѧтъ ва́мъ,
и҆ и҆зженꙋ́тъ, и҆ рекꙋ́тъ всѧ́къ ѕо́лъ глаго́лъ
на вы̀, лжꙋ́ще менѐ ра́ди.

И҆зы́демъ и҆ оу҆́зримъ во гробѣ́хъ,
ꙗ҆́кѡ на́ги кѡ́сти человѣ̑къ,
черве́й снѣ́дь, и҆ смра́дъ,
и҆ позна́емъ, что̀ бога́тство, добро́та,
крѣ́пость, благолѣ́пїе;

Ра́дꙋйтесѧ и҆ весели́тесѧ,
ꙗ҆́кѡ мзда̀ ва́ша мно́га на небесѣ́хъ.

Оу҆слы́шимъ, что̀ сове́тъ вседержи́тель:
оу҆вы̀ и҆́щꙋщымъ зрѣ́ти
стра́шный де́нь гдⷭ҇ень:
се́й бо є҆́сть тьма̀,
ѻ҆гне́мъ бо и҆скꙋша́ютсѧ всѧ́ческаѧ.

Zalig die vrede brengen,
want zij zullen kinderen Gods genoemd worden.

Gij heerst over de zielen en over de lichamen
en onze adem ligt in uw hand,
Trooster der bedroefden.
Doe wonen in het Land der Gerechten
[hem] die Gij weggenomen hebt.

Zalig zij die vervolgd worden om de gerechtigheid,
want hun behoort het Rijk der hemelen.

Christus moge u doen rusten
in het land der levenden,
en voor u openen de poorten van het Paradijs.
Hij neme u aan als medeburger van zijn Rijk,
en schenke u vergiffenis
voor alles wat gij in dit leven gezondigd hebt,
o [Christuslievende].

Zalig zijt gij wanneer ze u smaden en vervolgen
en liegende alle kwaad tegen u spreken
ter wille van mij.

Ziet wat in de graven ligt,
hoe de mens tot naakt gebeente wordt
als spijs van wormen en reuk van bederf.
Leert dan wat rijkdom en goedheid is,
of kracht en lichamelijke schoonheid.

Verheugt en verblijdt u,
want uw loon is groot in de hemelen.

Luistert naar wat de Alheerser roept:
wee hen die verlangen te aanschouwen
de vreeswekkende dag des Heren
want deze is vol duisternis,
en Hij zal het heelal beproeven door het vuur.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Безнача́льнымъ и҆ рожде́нїемъ же
и҆ происхожде́нїемъ,
О҆ц҃ꙋ̀ покланѧ́юсѧ роди́вшемꙋ,
Сн҃а сла́внꙋю рожде́ннаго,
пою̀ сопросїѧ́вшаго О҆ц҃ꙋ̀ же и҆ Сн҃ꙋ,
Дх҃а свѧта́го.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Ка́кѡ ѿ сосцꙋ̀ твое́ю млекѡ̀ то́чиши Дѣ́во;
ка́кѡ пита́еши пита́телѧ тва́ри;
Ꙗ҆́коже вѣ́сть, и҆сточи́вый во́дꙋ ѿ ка́мене,
жи҆ли вѡдны́ѧ жа́ждꙋщымъ лю́демъ,
ꙗ҆́коже писа́сѧ.

Во́нмемъ.
Ми́ръ всѣ̑мъ. – И҆ дꙋ́хови твоемꙋ̀.
Премꙋ́дрость.

Прокі́менъ Гла́съ ѕ҃
Блаже́нъ пꙋ́ть,
въ ѻ҆́ньже и҆́деши дне́сь дꙋшѐ,
ꙗ҆́кѡ оу҆гото́васѧ тебѣ̀ мѣ́сто оу҆покое́нїѧ.

Сті́хъ Ѱало́мъ к҃з
Къ тебѣ̀ Гдⷭ҇и воззовꙋ̀,
да не премолчи́ши ѿ менѐ.

Премꙋ́дрость.
Къ Солꙋ́нѧнѡмъ
посла́нїѧ свѧта́гѡ а҆постола Па́вла чте́нїе.
Во́нмемъ.

(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
In Zijn beginloosheid, het verwekken
en het doen voortkomen aanbid ik de Vader
en ik verheerlijk de Zoon, door Hem voortgebracht;
en ik prijs Hem die straalt
tesamen met de Vader en de Zoon:
de Alheilige Geest.

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Hoe vloeit er melk uit uw borsten, o Maagd?
Hoe voedt gij Hem Die de schepping voedt?
Zoals Hij, die water uit de rots putte,
de waterbeekjes zag voor het dorstende volk,
zoals geschreven staat.

Laat ons aandachtig zijn.
Vrede aan allen. - En met uw geest.
Wijsheid.

Prokimen Toon 6
Zalig is de weg
die gij, o ziel, heden bewandelt,
want u is een oord van rust bereid.

Stich Ps. 27
Tot U, Heer, heb ik geroepen:
mijn God, blijf niet zwijgen tegen mij.

Wijsheid.
Lezing uit de brief van de heilige apostel Paulus
aan de Thessalonicenzen.
Laat ons aandachtig zijn.

(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

А҆ПО́СТОЛЪ (зач ѕо҃)

Бра́тїе, не хощꙋ̀ ва́съ не вѣ́дѣти
ѡ҆ оу҆ме́ршихъ,
да не скорбитѐ,
ꙗ҆́коже и҆ про́чїи не и҆мꙋ́щїи оу҆пова́нїѧ.
А҆́ще бо вѣ́рꙋемъ,
ꙗ҆́кѡ І҆и҃съ оу҆́мре и҆ воскре́се,
та́кѡ и҆ Бг҃ъ оу҆ме́ршыѧ ѡ҆ І҆и҃сѣ
приведе́тъ съ ни́мъ.
Сїе́ бо ва́мъ глаго́лемъ сло́вомъ гдⷭ҇нимъ:
ꙗ҆́кѡ мы̀ живꙋ́щїи ѡ҆ста́вшїи
въ прише́ствїе гдⷭ҇не,
не и҆́мамы предвари́ти оу҆ме́ршихъ.
Ꙗ҆́кѡ са́мъ Гдⷭ҇ь въ повелѣ́нїи,
во гла́сѣ а҆рха́нгеловѣ,
и҆ въ трꙋбѣ̀ бж҃їи
сни́детъ съ небесѐ,
и҆ ме́ртвїи ѡ҆ Хрⷭ҇тѣ̀
воскре́снꙋтъ пе́рвѣе.
Пото́мъ же мы̀ живꙋ́щїи ѡ҆ста́вшїи,
кꙋ́пнѡ съ ни́ми восхище́ни бꙋ́демъ на ѻ҆́блацѣхъ,
въ срѣ́тенїе гдⷭ҇не на воздꙋ́сѣ:
и҆ та́кѡ всегда̀ съ Гдⷭ҇емъ бꙋ́демъ.

Ми́ръ ти. – И҆ дꙋ́хови твоемꙋ̀.
Премꙋ́дрость.
А҆ллилꙋ́їѧ.

Сті́хъ Гла́съ ѕ҃
Блаже́нъ, є҆го́же и҆збра́лъ
и҆ прїѧ́лъ є҆сѝ, Гдⷭ҇и.

Премꙋ́дрость, про́сти,
оу҆слы́шимъ свѧта́гѡ є҆ѵа́нгелїѧ.
Ми́ръ всѣ̑мъ. – И҆ дꙋ́хови твоемꙋ̀.

EPISTEL (1 Thess. 4:13-17)

Broeders, wij willen u niet in onwetendheid laten
over de ontslapenen,
opdat ge niet bedroefd zijt,
zoals de anderen, die geen hoop hebben.
Want als, zoals we geloven,
Jezus gestorven en verrezen is,
dan zal God ook hen, die in gemeenschap
met Jezus ontslapen zijn, met Hem meevoeren.
En dit zeggen wij u met een woord des Heren:
dat wij, die bij de komst des Heren
nog in leven mochten zijn,
de ontslapenen stellig niet zullen voorgaan.
Want de Heer zelf zal op een gegeven teken,
wanneer de stem van de aartsengel
en de bazuin Gods weerklinkt,
van de hemel neerdalen,
en zij die in Christus gestorven zijn,
zullen het eerst verrijzen.
Daarna zullen wij, de levend overgeblevenen,
tesamen met hen op de wolken opgevoerd worden:
de Heer tegemoet in de lucht.
En zo zullen we altijd bij de Heer zijn.

Vrede zij U. - En met uw geest.
Wijsheid.
Allilulia.

Stich Toon 6
Zalig zij die Gij hebt uitverkoren en opgenomen
om in uw voorhoven te wonen.

Wijsheid. Staat op.
Laat ons luisteren naar het heilig Evangelie.
Vrede aan allen. - En met uw geest.

Ѿ І҆ѡа́нна свѧта́гѡ є҆ѵа́нгелїѧ чте́нїе.
Сла́ва тебѣ̀, Гдⷭ҇и, сла́ва тебѣ̀.
Во́нмемъ.

Є҆ѵа́нгелїе (зач. ѕ҃і)
Речѐ Гдⷭ҇ь ко прише́дшымъ
къ немꙋ̀ І҆ꙋде́емъ:
а҆ми́нь а҆ми́нь глаго́лю ва́мъ:
ꙗ҆́кѡ слы́шаѧй словесѐ моегѡ̀,
и҆ вѣ́рꙋѧй посла́вшемꙋ мѧ̀,
и҆́мать живо́тъ вѣ́чный,
и҆ на сꙋ́дъ не прїи́детъ:
но пре́йдетъ ѿ сме́рти въ живо́тъ.
А҆ми́нь а҆ми́нь глаго́лю ва́мъ:
ꙗ҆́кѡ грѧде́тъ ча́съ, и҆ ны́нѣ є҆́сть,
є҆гда̀ ме́ртвїи оу҆слы́шатъ гла́съ Сн҃а бж҃їѧ,
и҆ оу҆слы́шавше ѡ҆живꙋ́тъ.
Ꙗ҆́коже бо О҆ц҃ъ и҆́мать живо́тъ въ себѣ̀,
та́кѡ дадѐ и҆ Сн҃ови
живо́тъ и҆мѣ́ти въ себѣ̀.
И҆ ѻ҆́бласть дадѐ є҆мꙋ̀ и҆ сꙋ́дъ твори́ти,
ꙗ҆́кѡ сн҃ъ человѣ́чь є҆́сть.
Не диви́тесѧ семꙋ̀:
ꙗ҆́кѡ грѧде́тъ ча́съ,
во́ньже всѝ сꙋ́щїи во гробѣ́хъ,
оу҆слы́шатъ гла́съ Сн҃а бж҃їѧ:
И҆ и҆зы́дꙋтъ
сотво́ршїи благаѧ̑,
въ воскреше́нїе живота̀,
а҆ сотво́ршїи ѕлаѧ̑
въ воскреше́нїе сꙋда̀.
Не могꙋ̀ а҆́зъ ѡ҆ себѣ̀ твори́ти ничесѡ́же.
Ꙗ҆́коже слы́шꙋ, сꙋждꙋ̀:
и҆ сꙋ́дъ мо́й пра́веденъ є҆́сть:
ꙗ҆́кѡ не и҆щꙋ̀ во́ли моеѧ̀,
но во́ли посла́вшаго мѧ̀ О҆ц҃а̀.

Сла́ва Тебѣ̀, Гдⷭ҇и, сла́ва Тебѣ̀.

Lezing uit het heilig Evangelie volgens Johannes.
Ere zij U, o Heer, ere zij U.
Laat ons aandachtig zijn.

EVANGELIE (Jh. 5:24-30)
In die tijd zei de Heer tot de Joden
die tot Hem gekomen waren:
Voorwaar, voorwaar, ik zeg U:
wie naar Mijn woord hoort,
en gelooft in Hem, Die Mij gezonden heeft,
heeft het eeuwige leven
en komt niet in het oordeel,
maar is van de dood overgegaan tot het Leven.
Voorwaar, voorwaar, ik zeg U:
het uur komt, en is nu aangebroken, dat de doden
de stem van de Zoon Gods zullen horen;
en die haar horen, zullen leven.
Want, zoals de Vader het leven in zichzelf heeft,
zo heeft Hij ook de Zoon gegeven,
het leven in Zichzelf te hebben.
En Hij heeft Hem macht gegeven om oordeel te
vellen, omdat Hij de Zoon des mensen is.
Verwondert u hierover niet,
want het uur komt,
dat allen die in de graven zijn,
de stem van de Zoon Gods zullen horen.
En tevoorschijn zullen treden
zij, die het goede gedaan hebben,
tot verrijzenis ten leven;
maar zij die het kwade gedaan hebben,
tot verrijzenis ten oordeel.
Ik kan uit Mijzelf niets doen,
Ik oordeel zoals Ik hoor,
en mijn oordeel is rechtvaardig.
Want Ik zoek niet mijn eigen wil,
maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft.

Ere zij U, o Heer, ere zij U.

Ектенї́ѧ
Поми́лꙋй на́съ, Бж҃е, по вели́цѣй ми́лости твое́й,
мо́лимтисѧ, оу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.
Гд҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ
оу҆со́пшагѡ раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ),
и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀] всѧ́комꙋ прегрѣше́нїю
во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гд҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Ꙗ҆́кѡ да Гд҇ь Бг҃ъ оу҆чини́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же првдницїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гд҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства нбе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ̀],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гд҇и.
Гд҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гд҇и, поми́лꙋй.

(Ны́нѣ же ѿ свѧще́нника глаго́летсѧ велегла́снѡ
Моли́тва:)

Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ Гд҇и, оу҆поко́й
[дꙋ́шꙋ оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стѣ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь,
печа́ль и҆ воздыха́нїе:
всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́анное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бг҃ъ простѝ:
ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.

LITANIE
Ontferm U over ons, God, volgens uw grote erbarming,
wij bidden U, luister en wees barmhartig.
Heer ontferm U (3x).
Laten wij nogmaals bidden voor de zielerust
van de ontslapen [dienaar] Gods (NN),
en dat [hem] vergeven worde iedere fout,
vrijwillig of onvrijwillig.
Heer ontferm U (3x).
Opdat de Heer God [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rusten.
Heer ontferm U (3x).
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van [zijn] zonden,
vragen wij die aan Christus
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het, Heer.
Laat ons bidden tot de Heer.
Heer ontferm U.

(Met luide stem, vlak bij de baar staande,
zegt de priester het volgende gebed:)

God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld gegeven hebt,
Gij Heer, geef aan de [ziel]
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
rust in een plaats van licht, van verkwikking,
van ontspanning, waar geen smart,
geen droefenis en geen tranen meer zijn.
Alle fouten die [hij heeft] bedreven
door woorden, daden en gedachten,
vergeef [hem], goede en menslievende God;
want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt zonder fouten,
Uw rechtschapenheid is eeuwig
en uw Woord is waarheid.

(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ
и҆ поко́й [оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́лнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

По возгла́сѣ же быва́етъ цѣлова́нїе.
И҆ пое́мъ настоѧ́щыѧ стїхи́ры подо́бны:
є҆гда̀ ѿ дре́ва. (Гла́съ в҃):

ПОСЛѢ́ДНОЕ ЦЕЛОВА́НЇЕ

Прїидите, послѣ́днее цѣлова́нїе
дади́мъ бра́тїе [оу҆ме́ршемꙋ]
благодарѧ́ще Бг҃а:
[се́й] бо ѡ҆скꙋдѣ̀ ѿ сро́дства своегѡ̀,
и҆ ко гро́бꙋ [тщи́тсѧ]:
не ктомꙋ̀ [пекі́йсѧ] ѡ҆ сꙋ́етныхъ,
и҆ ѡ҆ многостра́стной пло́ти.
Гдѣ̀ ны́нѣ срѡ́дницы же и҆ дрꙋ́зи;
сѐ разлꙋча́емсѧ: [є҆го́же] оу҆поко́ити,
Гдⷭ҇ꙋ помо́лꙋмсѧ.

Ко́е разлꙋче́нїе, ѡ҃ бра́тїе;
кі́й пла́чь;
ко́е рыда́нїе въ настоѧ́щемъ часѣ̀;
прїиди́те оу҆́бѡ, цѣлꙋ́йте [бы́вшаго]
вма́лѣ съ на́ми:
[предае́тсѧ] бо гро́бꙋ,
ка́менемъ [покрыва́етсѧ], во тьмꙋ̀ [вселѧ́етсѧ],
съ ме́ртвыми [погреба́етсѧ],
и҆ всѣ́хъ сро́дникѡвъ и҆ дрꙋгѡ́въ
ны́нѣ [разлꙋча́етсѧ]:
[є҆го́же] оу҆поко́ити,
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

(Acclamatie)
Want Gij zijt de Verrijzenis en het leven
en de rust van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o, Christus, onze God,
en U geven wij eer,
zoals aan uw eeuwige Vader
en uw allerheiligste, goede
en levendmakende Geest,
nu en altijd,
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Na deze acclamatie heeft de 'LAATSTE KUS' plaats.
De familie komt voor een laatste afscheid voordat de kist gesloten wordt.
Men loopt langs de baar en kust de Christus-ikoon op het voorhoofd van de gestorvene of het handkruis dat de priester hen aanbiedt.
Intussen zingt het koor de volgende stichen (Toon 2):

DE LAATSTE KUS

Komt broeders om de laatste kus
aan de gestorvene te geven
in dankbaarheid aan God.
Nu [heeft hij] de nabestaanden verlaten
en is op weg naar het graf,
zonder zorg voor aardse dingen,
of voor de nood van het vlees.
Hoe [kan hij] nog geholpen worden door familie
of vrienden? Laat ons dan bidden tot de Heer,
om [hem] rust te verlenen.

Welk een wrede scheiding
moeten wij ondergaan.
Welk een droefheid is over ons gekomen!
Kust [hem] die tot voor kort
nog bij ons [was].
Want nu wordt [hij] in een graf gelegd,
met een steen bedekt, in het duister,
onder de doden begraven,
van verwanten en vrienden
[is hij] nu gescheiden.
Laat ons dan bidden tot de Heer
om [hem] rust te verlenen.

Ны́нѣ жите́йское лꙋка́вое разрꙋша́етсѧ
торжество̀ сꙋеты̀:
дꙋ́хъ бо ѡ҆скꙋдѣ̀ ѿ селе́нїѧ, бре́нїе ѡ҆черни́сѧ,
сосꙋ́дъ раздра́сѧ,
безгла́сенъ, нечꙋ́ственъ, ме́ртвенъ, недви́жимъ:
[є҆го́же] посыла́юще гро́бꙋ,
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ,
да́ти [семꙋ̀] во вѣ́ки оу҆покое́нїе.

Ꙗ҆ко́въ живо́тъ на́шъ є҆́сть;
цвѣ́тъ, и҆ ды́мъ,
и҆ роса̀ оу҆́треннѧѧ вои́стиннꙋ.
Прїиди́те оу҆́бѡ, оу҆́зримъ на гробѣ́хъ ꙗ҆́снѡ,
гдѣ̀ добро́та тѣле́снаѧ;
гдѣ̀ ю҆́ность;
гдѣ̀ сꙋ́ть ѻ҆чеса̀, и҆ зра́къ плотскі́й;
Всѧ̑ оу҆вѧдо́ша ꙗ҆́кѡ трава̀, всѧ̑ потреби́шасѧ:
прїиди́те ко Хрⷭ҇тꙋ̀ припаде́мъ со слеза́ми.

Ве́лїй пла́чь и҆ рыда́нїе,
ве́лїе воздыха́нїе и҆ нꙋ́жда,
разлꙋче́нїе дꙋши̇̀,
а҆́дъ и҆ поги́бель,
привре́менный живо́тъ,
сѣ́нь непостоѧ́ннаѧ, со́нъ преле́стный,
безвременномечта́ненъ трꙋ́дъ
житїѧ̀ земна́гѡ.
Дале́че ѿбѣжи́мъ мїрска́гѡ всѧ́кагѡ грѣха̀,
да небе́снаѧ наслѣ́димъ.

Ви́дѧще предлежа́ща ме́ртва,
ѻ҆́бразъ воспрїи́мемъ всѝ коне́чнагѡ часа̀:
сей бо ѿхо́дитъ ꙗ҆́кѡ ды́мъ ѿ землѝ,
ꙗ҆́кѡ цвѣ́тъ ѿцвѣтѐ,
ꙗ҆́кѡ трава̀ посѣче́сѧ,
вре́тищемъ повива́емь,
земле́ю покрыва́емь.
Є҆го́же неви́дима ѡ҆ста́вивше,
Хрⷭ҇тꙋ̀ помо́лимсѧ,
да́ти [семꙋ̀] во вѣ́ки оу҆покое́нїе.

Nu komt er een einde aan de verheerlijking
van de ijdelheid van het leven.
Want de geest heeft [zijn] woonplaats verlaten;
het vat is gebroken.
Zonder spraak, gevoelloos, onbeweeglijk, dood,
[wordt hij] aan het graf overgeleverd.
Laat ons dan bidden tot de Heer
om [hem] de eeuwige rust te verlenen.

Wat is ons leven?
Een bloem, een geur;
een dauw in de morgen.
Dat wordt ons duidelijk bij het graf.
Waar is de schoonheid van het lichaam gebleven?
Waar is de jeugd,
de ogen en de gestalte?
Alles is verwelkt als gras; alles is verdwenen.
Komt, valt neer voor Christus onder tranen.

Onbedaarlijk geween en jammerklacht
diepe droefheid en angst
voor hel en eeuwig verderf
begeleiden het scheiden van de ziel.
Dit voorbijgaande bestaan is slechts een schaduw
van de werkelijkheid, een bedriegelijke droom;
alle inspanning en streven van het aardse leven
is niet veel meer dan nutteloze inbeelding.
Laat ons ver wegvluchten van de wereldse zonden
opdat wij erfgenaam mogen zijn van het hemelrijk.

Onze ogen richtend op de dode voor ons, zien wij
een voorafbeelding van ons eigen laatste uur. We
zien hoe de mens verdwijnt van de aarde, verwaait
als een nevel, verdort als een bloem,
wordt afgemaaid als gras.
Het lichaam, in vergankelijke gewaden gehuld,
wordt toegedekt met aarde;
we zien het niet meer.
Laat ons Christus smeken
[hem] de eeuwige rust te verlenen.

Прїиди́те внꙋ́цы а҆да́мѡвы,
оу҆ви́димъ на землѝ пове́рженнаго,
по ѻ҆́бразꙋ на́шемꙋ всѐ благолѣ́пїе ѿлага́юща,
разрꙋше́на во гро́бѣ гно́емъ,
червьмѝ тьмо́ю и҆ждива́ема,
земле́ю покрыва́ема.
Є҆го́же неви́дима ѡ҆ста́вльше,
Хрⷭ҇тꙋ̀ помо́лимсѧ,
да́ти семꙋ̀ во вѣ́ки оу҆покое́нїе.

Є҆гда̀ дꙋша̀ ѿ тѣ́ла и҆́мать
нꙋ́ждею восхи́титисѧ стра́шными а҆́нгелы,
всѣ́хъ забыва́етъ сро́дникѡвъ и҆ зна́емыхъ,
и҆ пече́тсѧ ѡ҆ бꙋ́дꙋщихъ сꙋди́лищей стоѧ́нїи,
ꙗ҆̀же сꙋеты̀,
и҆ многотрꙋ́дныѧ пло́ти разрѣше́нїи:
тогда̀ сꙋдїю̀ молѧ́ще,
всѝ помо́лимсѧ,
да прости́тъ Гдⷭ҇ь, ꙗ҆̀же содѣ́ла.

Прїиди́те, бра́тїе,
во гро́бѣ оу҆́зримъ пе́пелъ и҆ пе́рсть,
и҆зъ неа́же созда́хомсѧ.
Ка́кѡ ны́нѣ и҆́демъ;
что́ же бы́хомъ;
кі́й оу҆бо́хъ и҆лѝ бога́тъ;
и҆лѝ кі́й влады́ка; кі́й же свобо́дь;
и҆ не вси́ ли пе́пелъ;
Добро́та лица̀ согнѝ,
и҆ ю҆́ности ве́сь цвѣ́тъ оу҆вѧдѝ сме́ртъ.

Вои́стиннꙋ сꙋета̀ и҆ тлѣ́нїе,
всѧ̑ житє́йскаѧ, ви́ды, и҆ безсла̑внаѧ:
вси́ бо и҆счеза́емъ, всѝ оу҆́мремъ,
ца́рїе же и҆ кнѧ́зи,
сꙋдїи̑ и҆ наси̑льнизы,
бога́тїи и҆ оу҆бо́зїи,
и҆ всѐ є҆стество̀ человѣ́ческое:
ны́нѣ бо, и҆̀же и҆ногда̀ въ житїѝ,
во гро́бы верга́ютсѧ,
и҆̀хже да оу҆поко́итъ Гдⷭ҇ь,
помо́лимсѧ.

Kom naderbij, kroost van Adam,
zie hoe ons evenbeeld ligt uitgestrekt op de aarde.
Zie hoe het al zijn schoonheid heeft verloren,
hoe het in het graf wordt aangetast:
hoe het, in het duister van de aarde verborgen,
een prooi wordt voor worm en bederf.
Doch laten wij ons oog daarvan afwenden
en naar Christus zien en Hem smeken
[hem] de eeuwige rust te verlenen.

Wanneer de ziel door de angst aanjagende doodsengel met geweld aan het lichaam is ontrukt, dan is zij zich niet meer bewust van familie noch van wie haar kenden, want zij wordt dan geheel in beslag genomen door alles overheersende zorg hoe de ziel in haar voorafgaande gehechtheid aan zoveel zinloze dingen en aan het zoveel ellende veroorzakend vlees, zal kunnen standhouden in het nu komende Oordeel. Laten wij allen daarom smekend de Rechter bidden dat de Heer alles moge vergeven wat [hij] heeft misdaan.

Broeders, zusters,
komt en ziet in het graf
de as en de stof waaruit wij ooit zijn geformeerd.
Zijn ook wij niet weer daarheen op weg?
Is dat niet onze eigen toekomst?
Wie is daar nog arm of rijk?
Wie is daar meester of knecht?
Allen worden wij dan immers stof en as! Ook het schoonste aangezicht wordt een prooi van bederf,
de bloeiendste jeugd is verdord in de dood.

Waarlijk, ijdel en vergankelijk is alle lieflijkheid
en glorie van het leven. Wij zullen allen vergaan,
wij zijn allen in de macht van de dood:
Koningen en vorsten,
rechters en regeerders,
rijken en armen,
heel het mensengeslacht;
alles wat leeft
wordt neergeworpen in het graf.
Laat ons daarom bidden
dat de Heer [hem] de rust moge schenken.

Всѝ тѣле́снїи ны́нѣ ѻ҆рга́ны пра́здни зря́тсѧ,
и҆̀же пре́жде ма́ла дви́жими бѧ́хꙋ,
всѝ недѣйстви́тельни, ме́ртви, нечꙋ́вственни:
ѻ҆́чи бо заидо́ша, всѧза́стѣсѧ но́зѣ,
рꙋ́цѣ, безмо́лвствꙋетѣ,
и҆ слꙋ́хъ съ ни́ми,
ѧ҆зы́къ молча́нїемъ заключи́сѧ,
гро́бꙋ предае́тсѧ:
вои́стиннꙋ сꙋета̀ всѧ̑ человѣ́ческаѧ.

Спаса́й надѣ́ющыѧсѧ на тѧ̀,
ма́ти незаходи́магѡ со́лнца
Бг҃ороди́тельнице:
оу҆молѝ моли́твами твои́ми преблага́го Бг҃а,
оу҆поко́ити,
мо́лимсѧ, ны́нѣ [преста́вльшагосѧ],
и҆дѣ́же оу҆покоева́ютсѧ пра́ведныхъ дꙋ́си:
боже́ственныхъ бла̑гъ [наслѣ́дника] покажѝ,
во дво́рѣхъ пра́ведныхъ,
въ па́мѧть, всенепоро́чнаѧ, вѣ́чнꙋю.

Сла́ва ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ дх҃ꙋ. (Гласъ ѕ҃)
Зря́ще мѧ̀ безгла́сна,
и҆ бездыха́нна предлежа́ща,
воспла́чите ѡ҆ мнѣ̀ бра́тїе и҆ дрꙋ́зи,
срѡ́дницы и҆ сна́емїи:
вчера́шнїй бо де́нь бесѣ́довахъ съ ва́ми,
и҆ внеза́пꙋ на́йде на мѧ̀
стра́шный ча́съ сме́ртный:
но прїиди́те всѝ лю́бѧщїи мѧ̀,
и҆ цѣлꙋ́йте мѧ̀ послѣ́днимъ цѣлова́нїемъ:
не ктомꙋ́ бо съ ва́ми похождꙋ̀,
и҆лѝ собесѣ́дꙋю про́чее:
къ сꙋдїи́ бо ѿхождꙋ̀,
и҆дѣ́же нѣ́сть лицепрїѧ́тїѧ:

Nutteloos zijn nu alle ledematen van het lichaam;
hoe vol leven zij ook hun dienst hebben verricht,
nu zijn ze machteloos, dood, zonder iets te ervaren.
De ogen zijn lichtloos, de voeten gebonden,
de handen tot niets meer in staat.
Het gehoor is verdwenen,
de tong in eeuwig zwijgen geboeid.
Alles wordt volkomen overheerst door het graf.
Waarlijk, ijdel is alles wat menselijk is.

Bewaar hen die op U hun hoop hebben gesteld,
Moeder van de Zon, Die geen ondergang kent,
Moeder, die God Zelf hebt gebaard! Wij bidden u,
richt uw smeekgebed tot de algoede God
dat Hij, aan wie van ons [is] heengegaan,
de eeuwige rust moge schenken
daar waar de zielen van de rechtvaardigen rusten.
Maak [hem] tot erfgenaam
in de voorhoven der uitverkorenen,
tot eeuwige gedachtenis, o geheel Schuldeloze.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest. (Toon 6)
Nu jullie mij hier zien liggen,
zonder stem en zonder adem,
weent over mij broeders en vrienden,
verwanten en bekenden.
Gisteren heb ik nog met u gesproken,
en plotseling
heeft mij de dood overvallen.
Maar komt dan allen die mij hebt liefgehad
en kus mij met de laatste kus.
Ik zal niet meer met u omgaan
of verder met u verkeren
want ik ga heen tot de Rechter
Die geen aanzien kent van personen.

ра́бъ бо и҆ влады́ка вкꙋ́пѣ предстоѧ́тъ,
ца́рй и҆ во́инъ, бога́тый и҆ оу҆бо́гїй
въ ра́внѣмъ досто́инствѣ:
кі́йждо бо ѿ свои́хъ дѣ́лъ,
и҆лѝ просла́витсѧ, и҆лѝ постыди́тсѧ.
Но прошꙋ̀ всѣ́хъ и҆ молю̀,
непреста́ннѡ ѡ҆ мнѣ̀ моли́тесѧ Хрⷭ҇тꙋ̀ Бг҃ꙋ,
да не низведе́нъ бꙋ́дꙋ по прѣхѡ́мъ мои̑мъ,
на мѣ́сто мꙋче́нїѧ:
но да вчини́тъ мѧ̀,
и҆дѣ́же свѣ́тъ живо́тный.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
(Богоро́диченъ:)
Моли́твами ро́ждшїѧ тѧ̀ Хрⷭ҇тѐ,
и҆ предте́чи твоегѡ̀, а҆по́столѡвъ,
проро́кѡвъ, і҆ера́рхѡвъ, преподо́бныхъ,
и҆ пра́ведныхъ, и҆ всѣ́хъ свѧты́хъ,
[оу҆со́пшаго раба̀ твоегѡ̀] оу҆поко́й.

Het gedeelte van de Otpjewanije dat nu volgt, nl. vanaf het Triságion (p. 84/85) tot en met 'Wjétsjnaja pámjatj' - Eeuwige gedachtenis (p. 90/91), wordt ook gebruikt als korte herdenkingsdienst voor overledenen onder de naam 'Litia'.

Ст҃ы́й Бж҃е,
ст҃ы́й Крѣ́пкїй,
ст҃ы́й безсме́ртный,
поми́лꙋй на́съ (три́жды).

Прест҃а́ѧ Трⷭ҇це, поми́лꙋй на́съ.
Гдⷭ҇и, ѡ҆чи́сти грѣгѝ на́ша:
Влⷣко, простѝ беззако́нїѧ на̑ша:
Ст҃ы́й, посѣтѝ и҆ и҆сцѣлѝ не́мѡщи на́ша,
и҆́мене твоегѡ̀ ра́ди.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ,
и҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Tezamen oordeelt Hij de dienaar en zijn meester;
de heerser met zijn soldaten; de rijke en de arme:
op dezelfde wijze,
want ieder zal slechts volgens zijn persoonlijke
daden roem of smaad verduren.
Maar ik smeek u allen: bidt zonder ophouden
voor mij tot Christus onze God,
opdat ik niet wegens mijn zonden
moet afdalen in de hades,
maar dat Hij mij plaatse
in het eeuwig Licht.

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
(Stich voor de Moeder Gods)
Door de gebeden van haar die U gebaard heeft, o
Christus, en van uw Voorloper, van de apostelen,
profeten, bisschoppen en eerbiedwaardigen
rechtvaardigen en van alle Heiligen:
laat rusten uw dienaar die ontslapen is.

Het gedeelte van de Otpjewanije dat nu volgt, nl. vanaf het Triságion (p. 84/85) tot en met 'Wjétsjnaja pámjatj' - Eeuwige gedachtenis (p. 90/91), wordt ook gebruikt als korte herdenkingsdienst voor overledenen onder de naam 'Litia'.

Heilige God,
Heilige Sterke,
Heilige Onsterfelijke,
ontferm U over ons (3x).

Allerheiligste Drievuldigheid, wees ons genadig.
Heer, wis onze zonden uit;
Meester vergeef on onze fouten;
Heilige, verzorg ons en genees onze zwakheden,
omwille van uw naam.
Heer, ontferm U (3x).

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

О҆ч҃е на́шъ, и҆́же є҆сѝ на небесѣ́хъ,
да свѧти́тсѧ и҆́мѧ Твоѐ:
да прїи́детъ ца́рствїе Твоѐ:
да бꙋ́детъ во́лѧ Твоѧ̀,
ꙗ҆́кѡ на небесѝ и҆ на землѝ.
Хлѣ́бъ на́шъ насꙋ́щный да́ждь на́мъ дне́сь:
и҆ ѡ҆ста́ви на́мъ до́лги на́ша,
ꙗ҆́коже и҆ мы̀ ѡ҆ставлѧ́емъ должникѡ́мъ на́шымъ:
и҆ не введѝ на́съ во и҆скꙋше́нїе,
но и҆зба́ви на́съ ѿ лꙋка́ваго.
(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Твоѐ є҆́сть ца́рство, и҆ си́ла,
и҆ сла́ва О҆ц҃а̀ и҆ Сн҃а и҆ ст҃а́гѡ Дх҃а,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.
А҆ми́нь.

Тропа́рь Гласъ д҃:
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ,
[дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀] Спа́се, оу҆поко́й,
сохранѧ́ѧ [ю҆̀] во блаже́ннѣй жи́зни,
ꙗ҆́же оу҆ Тебѣ̀ человѣколю́бче.

Тропа́рь Гласъ д҃:
Въ поко́ищи Твое́мъ, Гдⷭ҇и,
и҆дѣ́же всѝ свѧтíи оу҆покоева́ютсѧ,
оу҆поко́й и҆ [дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀],
ꙗ҆́кѡ є҆ди́нъ человѣколю́бецъ.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ.
Ты̀ є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ,
и҆ оу҆́зы ѡ҆кова́нныхъ разрѣши́вый,
са́мъ и҆ [дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀], оу҆поко́й.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ Дв҃о,
Бг҃а безъ сѣ́мене ро́ждшаѧ,
молѝ спасти́сѧ [дꙋшѝ є҆гѡ̀].

Onze Vader, Die in de hemel zijt:
Uw Naam worde geheiligd;
Uw rijk kome;
Uw wil geschiede
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood;
en vergeef ons onze schuld,
zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven;
en leid ons niet in bekoring
maar verlos ons van het kwade.
(Acclamatie)
Want U komt toe het koningschap, de macht
en de eer, Vader, Zoon en heilige Geest
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen.
Amen.

Tropaar Toon 4:
Met de zielen van de overleden gelovigen,
schenk rust, o Heiland, aan de ziel van uw dienaar
en bewaar [haar] in het gelukzalig leven
dat bij U is, Vriend der mensen.

Tropaar Toon 4:
In het oord van uw rust, Heer,
waar alle Heiligen verblijven,
geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar],
want Gij alleen zijt de Menslievende.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij zijt als God afgedaald in de Hades, en hebt de
boeien van hen, die daar verbleven, verbroken.
Geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Alleen reine en ongerepte Maagd,
die God zonder zaad hebt geboren,
bid tot Hem dat [zijn ziel moge] worden gered.

Є҆КТЕНЇА̀
Поми́лꙋй на́съ, Бж҃е,
по вели́цѣй ми́лости твоей,
мо́лимтисѧ, оу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ оу҆покое́нїи [дꙋшѝ
оу҆со́пшагѡ раба̀ бж҃їѧ] (и҆́мѧ ре́къ),
и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ [є҆мꙋ̀] всѧ́комꙋ прегрѣше́нїю,
во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Ꙗ҆́кѡ да Гдⷭ҇ь Бг҃ъ оу҆чени́тъ [дꙋ́шꙋ є҆гѡ̀],
и҆дѣ́же пра́веднїи оу҆покоѧ́ютсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй (три́жды).
Ми́лости бж҃їѧ, ца́рства небе́снагѡ,
и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ [є҆гѡ],
оу҆ Хрⷭ҇та̀ безсме́ртнагѡ царѧ̀
и҆ Бг҃а на́шегѡ про́симъ.
Пода́й, Гдⷭ҇и.
Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

(Моли́тва)
Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти,
сме́ртъ попра́вый, и҆ дїа́вола оу҆праздни́вый,
и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый:
са́мъ, Гдⷭ҇и, оу҆поко́й [дꙋ́шꙋ
оу҆со́пшагѡ раба̀ твоегѡ] (и҆́мѧ ре́къ),
въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ,
въ мѣ́стѣ ѕла́чнѣ,
въ мѣ́стлѣ поко́йнѣ,
ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь, печа́лъ
и҆ воздыха́нїе:
вѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное [и҆́мъ],
сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ
Бг҃ъ простѝ:

LITANIE
Ontferm U over ons, God,
volgens uw grote erbarming,
wij bidden U, luister en wees barmhartig.
Heer, ontferm U (3x).
Laat ons nogmaals bidden voor de zielerust
van de ontslapen [dienaar] Gods,
en dat [hem] vergeven worde iedere fout,
vrijwillig of onvrijwillig.
Heer, ontferm U (3x).
Opdat de Heer God, [zijn ziel] daar brenge
waar de rechtvaardigen rust genieten.
Heer, ontferm U (3x).
De ontferming Gods, het koninkrijk der hemelen
en de vergeving van zijn zonden,
laat ons die vragen aan Christus,
onze onsterfelijke Koning en God.
Geef het Heer.
Laat ons bidden tot de Heer.
Heer, ontferm U.

(Gebed)
God van de geesten en van alle vlees,
die de dood vertreden, de duivel vernietigd
en het leven aan de wereld hebt gegeven,
Gij, Heer, geef rust aan de [ziel]
van Uw ontslapen [dienaar] (NN),
in een plaats van licht,
in een plaats van verkwikking,
in een plaats van ontspanning,
waar geen smart, geen droefheid
en geen tranen meer zijn.
Vergeef [hem]
als een goede en menslievende God,
alle zonden die [hij heeft] bedreven
door woorden en daden en gedachten,

ꙗ҆́кѡ нѣ́стъ человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ,
и҆ не согрѣши́тъ:
Ты́ бо є҆ди́нъ кромѣ̀ грѣха̀,
пра́вда твоѧ̀,
пра́вда во вѣ́ки,
и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.
Ꙗ҆́кѡ Ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе
и҆ живо́тъ и҆ поко́й
[оусо́пшагѡ раба̀ твоегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ),
Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ,
и҆ Тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ,
со безнача́льнымъ твои́мъ О҆ц҃е́мъ,
и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ
и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

Сла́ва О҆ц҃ꙋ̀, и҆ Сн҃ꙋ, и҆ ст҃о́мꙋ Дх҃ꙋ,
и҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

(Ѿпꙋ́стъ)
Воскресы́й и҆зъ ме́ртвыхъ,
Хрⷭ҇то́съ и҆́стинный Бг҃ъ на́шъ,
моли́твами пречи́стыѧ своеѧ̀ Ма́тере,
свѧты́хъ сла́вныхъ и҆ всехва́льныхъ а҆по́стѡлъ,
преподо́бныхъ и҆ богоно́сныхъ о҆те́цъ на́шихъ,
и҆ всѣ́хъ свѧты́хъ,
[дꙋ́шꙋ ѿ на́съ преста́вльшагѡсѧ
раба̀ своегѡ̀] (и҆́мѧ ре́къ)
въ селе́нїихъ пра́ведныхъ оу҆чини́тъ,
въ нѣ́дрѣхъ А҆враа́ма оу҆поко́итъ,
и҆ съ пра́ведными сопричте́тъ,
и҆ на́съ поми́лꙋетъ,
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ.

(І҆ере́й глаго́летъ три́жды сїѐ:)
Вѣ́чнаѧ твоѧ̀ па́мѧть, [достоблаже́нне и҆
приснопа́мѧтне бра́те на́шъ].

(Та́же пѣвцы̀ пою́тъ три́жды:)
Вѣ́чнаѧ па́мѧть.
(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

want er is geen mens, die leeft
en niet zondigt.
Gij alleen immers zijt vrij van fouten;
Uw rechtschapenheid
is een eeuwige rechtschapenheid
en uw woord is waarheid.
Want Gij zijt de Verrijzenis
en het Leven en de rust
van uw ontslapen [dienaar] (NN),
o Christus, onze God,
en aan U brengen wij eer
tesamen met uw eeuwige Vader
en uw alheilige, goede en
levendmakende Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest,
nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

(Slotzegen)
Dat Christus onze ware God,
Die opgestaan is uit de doden:
door de gebeden van zijn alreine Moeder;
van de roemrijke, alomgeprezen Apostelen;
van onze eerbiedwaardige Goddragende Vaders;
en van alle Heiligen:
de ziel] van zijn, van ons weggenomen,
[dienaar] (NN)
moge opnemen in de tenten der Rechtvaardigen,
doen rusten in de schoot van Abraham,
en rekenen onder de scharen der Gerechten.
En Hij moge zich ontfermen over ons
als de alleen Goede en Menslievende.

(dan roept de priester driemaal terwijl hij de familie bewierookt:)
Dat eeuwig in uw gedachtenis moge voortleven onze
tot de zaligheid geroepen, onvergetelijke broeder (NN).

Het koor zingt nu ook driemaal:
Eeuwige gedachtenis.
(Bewieroking van de dode, de ikonostase, de kerk, de koren en het volk)

(А҆́бїе же і҆ере́й чте́тъ моли́твꙋ проща́льнꙋю велегла́снѡ:)
Гдⷭ҇ь І҆и҃съ Хрⷭ҇то́съ Бг҃ъ на́шъ,
и҆́же боже́ственнаѧ за́пѡвѣди свѧты̑мъ
свои̑мъ оу҆ченикѡ́мъ и҆ а҆по́стлѡмъ да́вый,
во є҆́же вѧза́ти и҆ рѣши́ти па́дшихъ грѣхѝ,
и҆ ѿ ѻ҆́ныхъ па́ки мы̀ прїе́мже вины̑ то́жде твори́ти:
[да прости́тъ тебѐ, ча́до дꙋхо́вное]
а҆́ще что̀ [содѣ́лалъ є҆сѝ] въ ны́нѣшнѣмъ вѣ́цѣ,
во́ьное и҆лѝ нево́льное,
ны́нѣ и҆ при́снѡ,
и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Моли́тва разрѣша́тельнаѧ
ѿ і҆ере́ѧ над҆ преста́вльшимсѧ что́маѧ
(зрѝ стр. 94)

Моли́тва разрѣша́тельнаѧ
ѿ і҆ере́а
над҆ преста́вльшимсѧ что́маѧ

Гдⷭ҇ь на́шъ і҆и҃съ хрⷭ҇то́съ, бж҃е́ственною свое́ю бл҃года́тїю, да́ромъ же и҆ вла́стїю, да́нною ст҃ы̑мъ є҆гѡ̀ оу҆ч҃нкѡ́мъ и҆ а҆пⷭ҇лѡмъ, во є҆́же вѧза́ти и҆ рѣши́ти грѣхѝ человѣ́кѡвъ, [ре́къ и҆̀мъ: прїими́те дх҃а ст҃а́го, и҆́хже ѿпꙋститѐ грѣхѝ, ѿпꙋстѧтсѧ и҆̀мъ: и҆́хже оу҆держитѐ, оу҆держа́тсѧ: и҆ є҆ли̑ка а҆́ще свѧ́жете и҆ разрѣшитѐ на землѝ, бꙋдꙋ́тъ свѧ̑зана и҆ разрѣше́на и҆ на нб҃сѝ] ѿ ѻ҆нѣ́хъ же и҆ на ны̀ дрꙋ́гъ дрꙋгопрїима́тельнѡ прише́дшею, да сотвори́тъ чрез̾ менѐ смире́ннаго проще́нно и҆ сїѐ по дꙋхꙋ̀ ча́до ѿ всѣ́хъ, є҆ли̑ка ꙗ҆́кѡ человѣ́къ согрѣшѝ бг҃ꙋ̀ сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ мы́слїю и҆ всѣ́ми свои́ми чꙋ́вствы, во́лею и҆лѝ нево́лею, вѣ́дѣнїемъ и҆лѝ невѣ́дѣнїемъ. А҆́ще же под̾ клѧ́твою и҆лѝ ѿлꙋче́нїемъ а҆рхїере́йскимъ и҆лѝ і҆ере́йскимъ бы́сть, и҆лѝ а҆́ще клѧ́твꙋ ѻ҆тца̀ своегѡ̀ и҆лѝ ма́тере своеѧ̀ наведѐ на сѧ̀, и҆лѝ своемꙋ̀ проклѧ́тїю подпадѐ, и҆лѝ клѧ́твꙋ престꙋ́пѝ, и҆лѝ и҆ны́ми нѣ́кїими грѣхѝ ꙗ҆́кѡ человѣ́къ свѧза́сѧ: но ѡ҆ всѣ́хъ си́хъ се́рдцемъ сокрꙋше́ннымъ пока́ѧсѧ, и҆ ѿ тѣ́хъ всѣ́хъ вины̀ и҆ ю҆́зы да разрѣши́тъ є҆го̀ [ю҆̀]: є҆ли̑ка же за не́мощь є҆стества̀ забве́нїю предадѐ и҆ та̑ всѧ̑ да прости́тъ є҆мꙋ̀ [є҆́й], чл҃вѣколю́бїѧ ра́ди своегѡ̀, мл҃твами прест҃ы́ѧ и҆ преблг҃ослове́нныѧ вл҃чцы на́шеѧ бц҃ы и҆ приснодв҃ы мр҃їи, ст҃ы́хъ сла́вныхъ и҆ всехва́льныхъ а҆пⷭ҇лъ и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ, а҆ми́нь.

Vervolgens leest de priester het Absolutiegebed met luide stem:
Heer Jezus Christus onze God,
Die aan zijn Leerlingen en Apostelen
zijn goddelijke Geboden gegeven heeft
om de zonden der gevallenen te binden of te ontbinden;
en van Wie ook ik deze macht ontvangen heb:
Hij moge u, mijn geestelijk kind, vergeven
alles wat gij in dit aardse leven
bewust of onbewust misdreven hebt;
nu en altijd
en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

De priester leest ook de tekst voor van het gebed op blz. 92
uit de AKTE die aan de dode in de hand gegeven wordt.

Nevenstaande afbeelding is een verkleinde kopie
van de AKTE (Molítwa Razrjesjáteljnaja)
die aan de dode in de hand gegeven wordt.

Het origineel is afkomstig uit het Drievuldigheidsklooster
van St. Sergius in het toenmalige Zagorsk,
tegenwoordig (weer) Sergíjew Posád (Sergiusstad) genaamd.

Voor alle duidelijkheid, en om het systeem van dit boekje te volgen,
is op blz. 94 exact dezelfde tekst van de kopie in het Kerkslavisch
en op blz. 95 'synchroon' de Nederlandse vertaling weergegeven.

Молитва разрѣшательнаѧ
ѿ ї҆ерéѧ над҆ престáвльшимсѧ чтóмаѧ

Гдⷭ҇ь нáшъ ї҆и҃съ хрⷭ҇тóсъ,
бж҃éственною своéю бл҃годáтїю,
дáромъ же и҆ влáстⷭ҇ю,
дáнною стыⷭ҇мъ є҆гѡ̀ оу҆ч҃нкѡ҃мъ и҆ а҆пⷭ҇лѡмъ,
во є҆́же вѧзáти и҆ реши́ти грѣхѝ человѣ́кѡвъ,
[рéкъ и҆̀мъ: прїими́те дх҃а ст҃áго,
и҆́хже ѿпꙋститѐ грѣхѝ, ѿпꙋ́стѧтсѧ и҆̀мъ:
и҆́хже оу҆держитѐ, оу҆держáтсѧ:
и҆ є҆ли́ка а҆́ще свѧ́жете и҆ разрѣшитѐ на землѝ,
бꙋ́дꙋтъ свѧ̑зана и҆ разрѣшéна и҆ на нб҃сѝ]
ѿ ѻ҆́нѣхъ же и҆ на ны̀
дрꙋ́гъ дрꙋгопрїимáтельнѡ пришéдшею,
да сотвори́тъ чрез҆ менѐ смирéннаго прошéнно
и҆ сїѐ по дꙋ́хꙋ чáдо.....ѿ всѣ́хъ,
є҆ли́ка ꙗ҆́кѡ человѣ́къ согрѣшѝ бг҃ꙋ
слóвомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ мы́слїю
и҆ всѣ́ми свои́ми чꙋ́вствы, вóлею и҆лѝ невóлею,
вѣ́дѣнїемъ и҆лѝ невѣ́дѣнїемъ.
А҆́ще же под҆ клѧ́твою
и҆лѝ ѿлꙋчéнїемъ а҆рхїерéйскимъ и҆лѝ ї҆ерéйскимъ бы́сть,
и҆лѝ а҆́ще клѧ́твꙋ ѻ҆тцà и҆лѝ мáтере своеѧ̀ наведѐ на сѧ̀,
и҆лѝ своемꙋ̀ проклѧ́тїю подпадѐ,
и҆лѝ клѧ́твꙋ престꙋпѝ,
и҆лѝ и҆ны́ми нѣ́кїими грѣхи̑ ꙗ҆́кѡ человѣ́къ свѧзáсѧ:
но ѡ҆ всѣ́хъ си́хъ
сéрдцемъ сокрꙋшéннымъ покáѧсѧ,
и҆ ѿ тѣ́хъ всѣ́хъ вины̀ и҆ ю҆́зы
да разрѣши́тъ [є҆гò]:
є҆ли́ка же за нéмощь є҆стествà забвéнїю препадѐ
и҆ та̑ всѧ̑ да прости́тъ [є҆мꙋ̀],
чл҃вѣколю́бїѧ рáди своегѡ̀,
мл҃твами прест҃ы́ѧ и҆ пребл҃гословéнныѧ
вл҃чцы нáшеѧ бцⷣы и҆ присноде҃вы мр҃і́и,
ст҃ы́хъ слáвныхъ и҆ всехвáльныхъ а҆пⷭ҇лъ
и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ, а҆ми́нь.

De priester leest ook de tekst voor van het volgende gebed,
uit de AKTE die aan de dode in de hand gegeven wordt:

Onze Heer Jezus Christus
heeft door zijn goddelijke genade,
gave en kracht,
aan zijn Leerlingen en Apostelen opgedragen
om de zonden der mensen te binden en te ontbinden,
toen Hij zeide: "Ontvangt de Heilige Geest:
wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven;
wier zonden gij laat houden, hun zijn ze gehouden;
en Wat gij zult binden en ontbinden op aarde,
zal ook in de hemel gebonden en ontbonden zijn."
Van hen is door opvolging
deze macht ook op ons overgegaan,
moge via mij, nederige, vergiffenis worden geschonken
ook aan u mijn geestelijk kind.....voor alles
wat gij als mens tegenover God hebt gezondigd
in woord of daad of in gedachten
en in al uw gevoelens, gewild of ongewild,
bewust of onbewust.
En wanneer er op hem een vervloeking
of excommunicatie door bisschop of priester rust,
of een vervloeking van uw vader of moeder,
of zichzelf vervloekt
dan wel een eed gebroken heeft,
of als mens in andere zonden verstrikt is geraakt,
maar wanneer [hij] over dit alles,
met een vermorzeld hart, berouw heeft getoond,
dan moge [hij] van de schuldenband
van dit alles bevrijd zijn.
En wat [hij], in natuurlijke zwakheid heeft nagelaten,
dat moge Hij [hem] ook vergeven
in Zijn mensenliefde.
Door de gebeden van onze alheilige
en hooggeprezen Meesteres, de Moeder van God
en altijd maagd Maria; van de heilige, roemrijke
en alomgeprezen Apostelen en van alle heiligen. Amen.

Послѣдованіе ѿпѣваніѧ и погребеніѧ

Погребеніе

И҆ та́кѡ взе́мше мо́щи ѿхо́димъ ко гро́бꙋ послѣ́дꙋющымъ всѣ́мъ лю́демъ, преди́дꙋщымъ же свѧще́нникомъ, и҆ пою́щымъ: Ст҃ы́й Бж҃е, ст҃ы́й Крѣ́пкїй, ст҃ы́й Безсме́ртный, поми́лꙋй на́съ.

Во гро́бе же пою́тъ:
О҆́ч҃е на́шъ, и҆́же є҆сѝ на небесѣ́хъ,
да свѧти́тсѧ и҆́мѧ Твоѐ:
да прїи́детъ ца́рствїе Твоѐ:
да бꙋ́детъ во́лѧ Твоѧ̀, ꙗ҆́кѡ на небесѝ и҆ на землѝ.
Хлѣ́бъ на́шъ насꙋ́щный да́ждь на́мъ дне́сь:
и҆ ѡ҆ста́ви на́мъ до́лги на́ша,
ꙗ҆́коже и҆ мы̀ ѡ҆ставлѧ́емъ должникѡ́мъ на́шымъ:
и҆ не введѝ на́съ во и҆скꙋше́нїе,
но и҆зба́ви на́съ ѿ лꙋка́ваго.
(Возгла́съ)
Ꙗ҆́кѡ Твоѐ є҆́сть ца́рство, и҆ си́ла,
и҆ сла́ва Ѻ҆ц҃а̀ и҆ С҃на и҆ ст҃а́гѡ Дх҃а,
ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Полага́ютсѧ мо́щи во гро́бъ: свѧще́нникъ, взе́мъ пе́рсть лопа́тою, крестови́днѡ ме́щетъ верхꙋ̀ моще́й, глаго́лѧ:
Гд҃нѧ землѧ̀, и҆ и҆сполне́нїе є҆ѧ̀, вселе́ннаѧ,
и҆ всѝ живꙋ́щїи на не́й.

Посе́мъ налива́етъ верхꙋ̀ моще́й є҆ле́й ѿ канди́ла, и҆лѝ сы́плютъ пе́пелъ ѿ кади́льницы. И҆ та́кѡ покрыва́ютъ ꙗ҆́кѡ ѻ҆бы́чнѡ гро́бъ, приглаго́лемымъ тропаре́мъ:

Тропа́рь Гла́съ д҃:
Со дꙋ́хи пра́ведныхъ сконча́вшихсѧ,
[дꙋ́шꙋ раба̀ твоегѡ̀] Спа́се, ᲂу҆поко́й,
сохранѧ́ѧ [ю҆̀] во блаже́ннѣй жи́зни,
ꙗ҆́же ᲂу҆ Тебѐ человѣколю́бче.

UITVAART EN BEGRAFENIS

DE BEGRAFENIS (Pogrjebjénië)

Nu gaat de priester voor de kist uit naar het graf, terwijl de aanwezigen volgen met brandende kaarsen, onder het zingen van:
Heilige God, Heilige Sterke, Heilige Onsterfelijke,
ontferm U over ons.

Aan het graf wordt gezongen:
Onze Vader, Die in de hemel zijt:
Uw Naam worde geheiligd;
Uw rijk kome;
Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood;
en vergeef ons onze schuld,
zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven;
en leid ons niet in bekoring
maar verlos ons van het kwade.
(Acclamatie)
Want U komt toe het koningschap, de macht
en de eer, Vader, Zoon en heilige Geest
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen, Amen.

De dode wordt in het graf gelegd. De priester strooit een weinig aarde in kruisvorm op de kist, zeggend:
Aan de Heer behoort de aarde toe en haar volheid:
de gehele wereld, met allen die erop wonen. (Ps.23)

Dan giet de priester olie uit de lamp, of as uit het wierookvat, in het graf. Het graf wordt dichtgegraven onder het herhalen van de volgende troparen:

Tropaar Toon 4:
Met de zielen van de overleden gelovigen,
schenk rust, o Heiland, aan de [ziel van uw dienaar]
en bewaar [haar] in het gelukzalig leven
dat bij U is, Vriend der mensen.

Тропа́рь гла́съ д҃:
Въ поко́ищи твое́мъ, Г҃ди,
и҆дѣ́же всѝ свѧті́и ѡ҆ѵпокоева́ютсѧ,
ѡ҆ѵпоко́й и҆ [дȣ́шȣ раба̀ твоегѡ],
ꙗ҆́кѡ є҆ди́нъ человѣколю́бецъ.

Сла́ва Ѻ҆ц҃ȣ̀, и҆ Сн҃ȣ, и҆ ст҃о́мȣ Дх҃ȣ.
Ты̀ є҆сѝ Бг҃ъ, соше́дый во а҆́дъ,
и҆ ѡ҆ѵ́зы ѿкова́нныхъ разрѣша́вый,
са́мъ и҆ [дȣ́шȣ раба̀ твоегѡ], ѡ҆ѵпоко́й.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.
Є҆ди́на чи́стаѧ и҆ непоро́чнаѧ Дв҃о,
Бг҃а безъ сѣ́мене ро́ждшаѧ,
молѝ спасти́сѧ [дȣшѝ є҆гѡ].

(Ѿпȣстъ)
Воскре́сый и҆з̾ ме́ртвыхъ,
Хр҃то́съ и҆́стинный Бг҃ъ на́шъ,
поми́лȣетъ и҆ спасе́тъ на́съ:
си́лою честна́гѡ
и҆ животворѧ́щагѡ є҆гѡ̀ креста̀,
моли́твами свѧты́хъ є҆гѡ̀,
и҆ свѧта́гѡ (и҆́мѧ ре́къ),
ꙗ҆́кѡ бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ.

Tropaar Toon 4:
In het oord van uw rust, Heer,
waar alle Heiligen verblijven,
geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar],
want Gij alleen zijt de Menslievende.

Eer aan de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
Gij zijt als God afgedaald in de Hades, en hebt de
boeien van hen, die daar verbleven, verbroken.
Geef ook rust aan de [ziel van uw dienaar].

Nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.
Alleen reine en ongerepte Maagd,
die God zonder zaad hebt geboren,
bid tot Hem dat deze [ziel moge] worden gered.

(Wegzending)
Dat Christus, Die opgestaan is uit de doden,
onze waarachtige God,
Zich over ons ontferme en ons redde:
door de kracht van zijn kostbaar
en levenschenkend Kruis;
door de gebeden van zijn Heiligen;
en van de heilige N.;
want Hij is goed en menslievend. Amen.

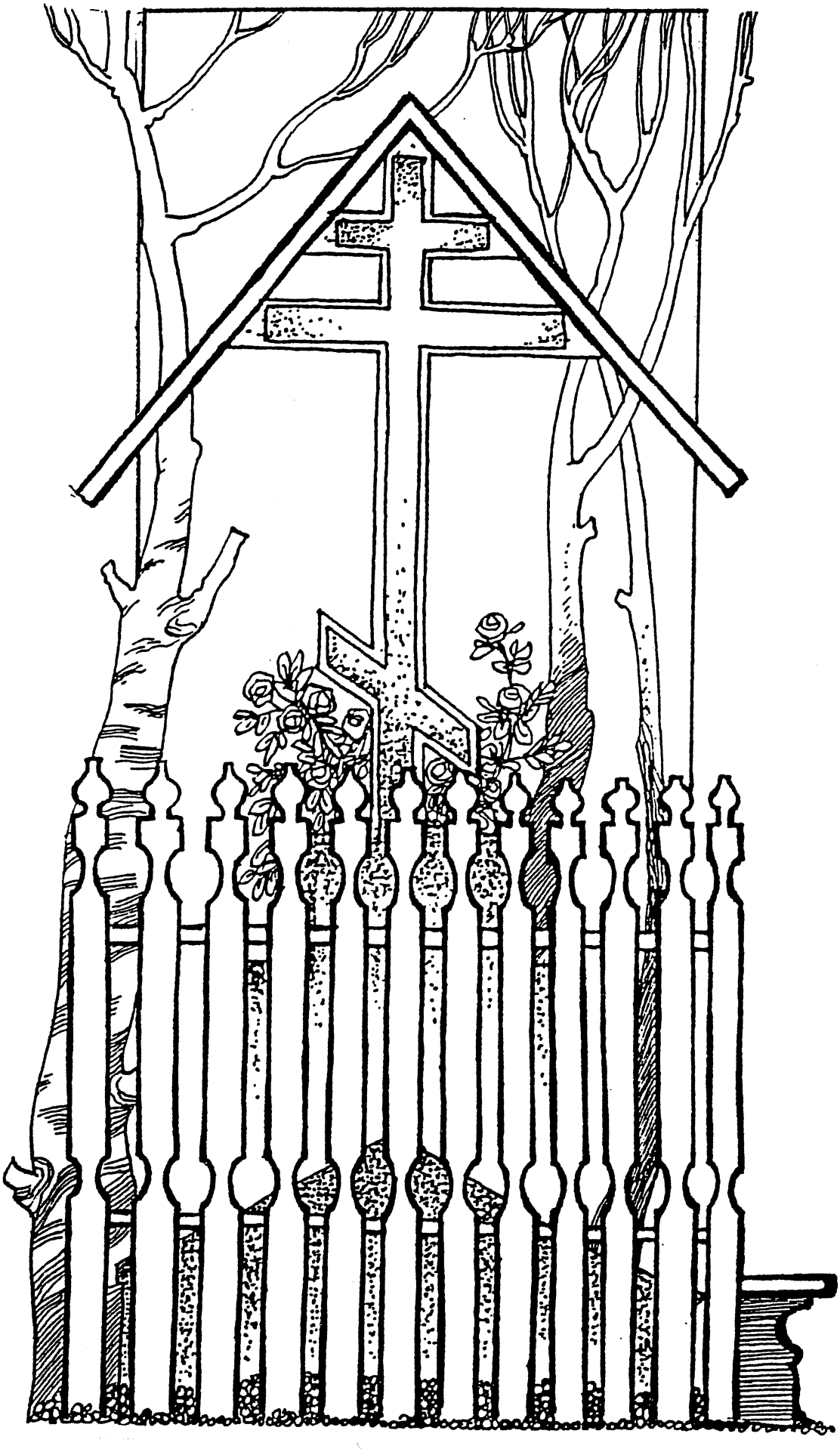

Uit: De heilige mysteriën der Orthodoxe Kerk; de Begrafenis. Maastricht 1987